

Gre(if)v yargılanamaz!

Greif işgalini şekillendiren ilkeler ve mücadele anlayışı işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı saldırılar karşısında izlenmesi gereken yolu gösteriyor. Yasalarla sendikaların işlemez hale geldiği bu süreçte, en ufak hak mücadelesini engellemek için hayata geçirilen saldırılar, ağır çalışma koşulları ve kölelik uygulamalarına karşı yapılması gereken Greif'in yolundan gitmektir. Sermayenin ve iktidardaki güçlerin en büyük korkusu da budur. Bunun için her gün yeni saldırılar

devreye sokuluyor. Sendika ve demokratik kitle örgütlerinin, her türlü yetkiyle donatılmış Devlet Denetleme Kurumu denetimine sokulması da bu adımlardan biridir. Fiili meşru mücadele hattı örülmeden bu uygulamaların karşısında durmak mümkün değildir. Sermaye ve devletin dümenindeki güçler bunu bildikleri için sınıf mücadelesinin devrimci-iletrici değerlerine saldırmaktadırlar. 4 yıl aradan sonra tekrar açılan Greif davası bunun önemli bir göstergesidir. **s.12**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2018 / 32
17 Ağustos 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

Kriz derinleşiyor...

**Faturayı sorumlulara
ödetmek için
örgütlü mücadele zamanı!**

3

Erdoğan ve yandaşları: Sözde "milli birlik"

Bu düzende "milli birlik" sermaye sınıfının çıkarı dayalı birliğinin ve onun devletin korunması anlamına gelmektedir.

5

"Yeni Ekonomi Yaklaşımı" ve Sabancılar

Türk burjuvazisinin kaymak tabakası, bu kriz ortamında dahi sermayeyi rahatlatmak için elinden geleni yapan hizmetkarlarından ziyadesiyle memnunlar.

7

"Döviz krizi" ve emperyalistlerin korkuları

Doların değer kazanması, buna karşın TL'nin hızla değer kaybetmesi öncelikle Avrupalı emperyalistleri, esas olarak da Alman bankalarını etkiliyor.

Türkiye-ABD krizi... Dinci faşist iktidarın uşaklık imtihanı

s.6

Greif işgali; tarihte bir mihenk taşı!

s.12

Kriz derinleşiyor...

Faturayı sorumlulara ödetmek için örgütlü mücadele zamanı!

Aylar öncesinden “geliyorum!” diye bağırarak kriz, sonunda patlak verdi. AKP’ye dalkavukluk yapmayan, emekçilerden yana olan ilerici ekonomistler, ülke ekonomisinin uçuruma doğru sürüklendiğini defalarca hatırlattılar. Buna karşın saraylarında sefahat sürenler, tek adam rejimine geçişle ülkenin şahlandığına dair palavralarla halkı aldatma seferberliğine devam ettiler.

YALANCININ MUMU YATSIYA KALMADAN SÖNDÜ

Sorun şu ki, kriz yangını sarayları ya da iktidar dalkavuklarının lüks konaklarını değil, işçilerin, emekçilerin, yoksulların hanelerini yakıyor. Krizi gerekçe gösteren asalak kapitalistler şimdiden faturayı işçi sınıfının sırtına yıkmaya başladılar bile.

“PAPAZ”IN DEĞİL KAPİTALİZMİN KRİZİ

İlerici ekonomistler, ekonominin gidişatını analiz ederek krizi önden haber verdiler. Uyarılar yapıldığında ortada henüz papaz mevzusu yoktu. Tayyip Erdoğan ile Donald Trump ise “çak” yaparak poz veriyorlardı. Zira biriken borçlar, dış ticaret açığı, bütçe açıkları, yükselen enflasyon, doruğa çıkan işsizlik ve tüm bunları tamamlayan yağma, talan, yolsuzluk, patron kayırmalar vb. tüm göstergeler, gidişatın istikametini görünür kılıyordu. Tüm bu veriler ışığında söylenen şu idi: Bu hızla bu rotada devam edilirse varılacak tek yer uçurumdur.

Kapitalizm krizlerle var olan bir sis-

temdir. 1800’lü yıllardan bu yana krizler eksik olmamıştır. Zira krizler, üretim ve genişletilmiş yeniden üretime dayalı kapitalizmin vahşi rekabet sisteminin zorunlu/kaçınılmaz kıldığı yapısal hastalıklardır.

İşsiz bırakarak, çok işi az işçiye yaptırıp sömürüyü yoğunlaştırarak, dolaylı vergilerle, temel tüketim maddelerinin fiyatlarını arttırarak faturayı işçi sınıfıyla emekçilere ödeten kapitalistler ve onların zorba devleti, krizlerle irinlerini akıtarak yola devam ederler. Bu süreçlerde batan şirketleri diğerleri yutar ve tekelleşme akıl almaz boyutlara doğru yol alır. Yani yaşanan papazın değil kapitalizmin krizidir.

“DIŞ GÜÇLER”İN DEĞİL, “YERLİ VE MİLLİ” DİKTA REJİMİN KRİZİ

Daha dün Trump-Tayyip ikilisinin “çak” yaparak verdiği poz manşetlere taşıyıp utanmadan da bununla “onore” olanlar, şimdi “dış güçler” tarafından “ekonomik darbe” yapıldığı, “ekonomik savaş” ilan edildiği zırvalarını öne çıkarıyorlar. 6. Filo önünde secdeye duranlar, Amerika’ya ve Trump’a laf saydırıyorlar. Elbette bu hamaset riyakarlıktan başka bir şey değildir. Zira halen pratikte ABD’ye karşı tek bir adım atmış değiller. Onları rahatsız eden, emperyalist efendilerinin kabalık ve küstahlığıdır.

Şimdi güya buna karşı “milli seferberlik” ilan ediyorlar. İşçileri, emekçileri “ayaklar”, kendilerini “baş” görenler, yabancu sermayenin huzuru kaçmasın diye

grev yasaklamakla övünenler “aynı gemideyiz” diye bir terane uydurdular.

Bu kaba bir palavradır!

Zira 16 yıldır onlar çalıp çırpıtı, onlar saraylar inşa etti, onlar “gemicikler” aldı, onlar vergi ödememek için Malta-Man adalarına on milyonlarca dolar transfer etti, yer kalmayınca ayakkabı kutularına milyon dolarları onlar istifledi vb...

Belirtelim ki, bu “aynı gemideyiz” palavraları yakında unutulacak. Emekçiler hak aramaya başladığı anda “yerli ve milli” maskelerini söküp atacaklar. Unutmayalım ki yarın onlar yine emperyalist efendileriyle “al takke ver külah” dost olacaklar. Düne kadar olduğu gibi sömürü ve yağma çarkını birlikte çevirecek, saraylarında sefahat sürececek, servetlerine yeni servetler katmaya devam edeceklerdir.

PALAVRA GERÇEĞİN ÜSTÜNÜ ÖRTEMEZ!

Hem dikta rejimin şefleri hem medyayı işgal eden dalkavuk beslemeler ordusu, AKP iktidarının sebep olduğu bütün musibetlerden “dış güçler”i sorumlu tutmayı adet edindiler. Sanılır ki bu ülkeyi 16 yıldan beri AKP değil, “dış güçler” yönetiyor. Bu din bezirgani zevata göre ülke, “dış güçlerin parmaklarında oynatılan bir kukla”dan ibarettir. Utanıp sıkılmadan, 16 yıldır bu ülkenin üstüne bir kabus gibi çöken kendi iktidarıları değilmiş gibi laflar ediyorlar.

Sefil amaçları bellidir. İşçileri, emekçileri “yerli ve milli” safsatalarıyla ser-

semletmek, kapitalizmin ve dinci-dikta rejimin krizinin faturasını sorunsuz bir şekilde işçi ve emekçilere ödetmek istiyorlar. Onurlu işçi ve emekçiler avanakların bile yutmayacağı bu zırvaları ellerinin tersiyle itmeli, palavralara değil, yaşamın gerçekliğine bakarak bu rezil oyunu bozmalıdırlar.

YA ÖRGÜTLÜ DİRENİŞ YA DA ÇÖKÜŞ!

İktidar ve tetikçi medyasının ortalığı kaplayan palavraları bir yana bırakılıp gerçek hayata bakıldığında, tablo şimdiden vahimdir. İşten atmalarla, düşük ücretlerle, ağır çalışma koşullarıyla, vergi yükleriyle, temel ihtiyaç ürünlerine yapılan zamlarla krizin ağır faturası burjuvazi ve onun tek adam rejimi tarafından emekçilerin sırtına yıkılmaya başladı bile.

Bu faturanın günden güne ağırlaşaacağı kesindir! İşçi sınıfı ile emekçiler için esas sorun, faturanın kapitalistler ve saraylarda sefahat sürenlere nasıl ödeteceğidir.

Kabul etmek gerekiyor ki bu kolay olmayacak. Zira hem kapitalistler örgütlüdür hem dikta rejim onların hizmetinde hem de medyanın %95’i yalan ve palavra seferberliğini başlatmış bulunuyor. Elbette işçi sınıfıyla emekçiler sömürü ve asalaklar dünyasının sarayından da dalkavuklarından da din bezirganlarından da kibirli kapitalistlerden de çok daha güçlüdür.

Bu güç, işçi sınıfı ile emekçiler örgütlenip mücadeleye atıldıkları zaman belirgin olacaktır. Zira işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin sömürücü zorbalara karşı örgütlenmek, omuz omuza durmak ve birlikte direnmek dışında bir çıkış yolları yoktur. Bu her zaman için geçerli olmakla birlikte, kriz koşullarında çok daha özel bir önem ve anlam taşır.

Kriz koşulları işçi ve emekçileri net bir ikileme karşı karşıya bırakıyor: Ya haklarını, onurlarını ve geleceklerini savunmak için militan örgütlü mücadeleye atılmak ya da ekonomik, sosyal, siyasal ve ahlaki bir çöküş!

Çöküşü önlemenin yolu hem üretim ve çalışma alanlarında hem yaşam alanlarında örgütlenmek ve meşru zeminde mücadele etmektir. Krizin faturasını kapitalistlere ve saraylarda sefahat sürenlere ödetmenin başka bir yolu yoktur! O halde artık bütün güçler, imkanlar, araçlar, deneyimler, birikimler, yetenekler bu örgütlü direnişin örülmesi için seferber edilmelidir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/32 * 17 Ağustos 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Erdoğan ve yancıları

AKP kriz konusunda manipülasyonlarına devam ederken, sözde muhalif düzen partileri de gemiyi kurtarma telaşına düştü. İYİ Parti doğrudan hükümetin yanında olduğunu açıkladı, CHP krizden kurtulma önerilerini sıraladı. Bu arada “Yenikapı ruhu” tartışmaları da yeniden gündeme geldi. Görüldüğü üzere sermaye iktidarının bekası söz konusu olunca düzen partileri bir kez daha hızla kol kola girdiler.

“Hepimiz aynı gemideyiz. Geminin adı Türkiye Cumhuriyeti’dir” diyen Akşener, “dünü ve bugünü konuşmak için” cumhurbaşkanına çağrıda bulunarak, “Gelin, etrafınızı saran, sizi sürekli yanıltan o ekonomi kurmaylarından bir an evvel kurtulun” dedi. Akşener yine Erdoğan’ı kast ederek, uluslararası durum üzerinden, “bizim oğlanı dövdürmeyiz” demişti.

Saadet Partisi de benzer bir tutumla AKP’ye krizden birlikte kurtulma çağrısı yaptı.

Yenikapı sonrası ve biraz da tabanın basıncıyla CHP’den ise daha itinalı, temkinli sesler duyuluyor. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, ekonomide yaşananlarla ilgili, “sürekli muhalefeti ötekileştiren Erdoğan, sıkıştığı zaman ‘Bu milli mesele yanıma gel’ diyor” şeklinde konuştu. Ardından krizden kurtulmak için kendi çözüm önerilerini sıraladı.

Erdoğan tarafından etkisizleştirilmiş olan TBMM’nin muhalefet partilerinin böylesi bir konuda meseleye yaklaşımı esas olarak “rejimi” kurtarma kaygısı olmaktadır. Bahçeli için “koltuk değneği” diyenler, esas itibarıyla hem Erdoğan’ın

hem de sermaye devletinin “koltuk değneği” olmakta bir sakınca görmüyorlar. Erdoğan’ı kurtarmaya Baykal döneminde başlayan CHP, sonrasında da birçok kritik konuda, hatta kendi milletvekillerinin bile zindana atılmasına zemin hazırlayacak şekilde AKP’ye arka çıkmıştı. Bu elbette tüm diğer düzen muhalefeti için de geçerlidir. Düzen muhalefeti, AKP tarafından gerek içeride gerek dışarıda atılan çok kritik hamlelerin hep de arkasında durmuştur. “Yenikapı ruhu” bunun zirvesi olmuştu.

Erdoğan içte ve dışta içine girdikleri her siyasi açmazı “vatan-millet” meselesine getirmiş, sözde muhalefet partileri olan yancıları da bu “milli birlik” safatasının parçası olmuştur. Aslında gerek AKP gerek muhalefetteki düzen partileri için sorunun merkezinde kendilerinin de parçası oldukları sermaye sınıfının çıkarları bulunuyor. Kaygılandıkları ve birlikte çözüm üretme yarışına girdikleri temel mesele budur.

Bu sadece ekonomik meseleler için geçerli değildir. Temel hak ve özgürlükler için de böyledir. Bir vekili bir başka eski vekili ile birlikte zindanda olan CHP için bu sorun arada bir dillendirilen mesele olmanın ötesine geçemiyor. Vekillerinin hapse atılması karşısında bile CHP’nin icraatları hak ve özgürlükler bağlamında değersizdir. Ancak CHP için Türkiye Cumhuriyeti’nin itibarı çok önemlidir. Tıpkı düzenin diğer muhalefet partileri için olduğu gibi... Onlara göre uluslararası ilişkilerde geline yeri Türkiye hak etmemektedir. Onların öncelikli görevi sermaye devletini bu tehlikeli yoldan, gidişten kurtarmaktır.

Oysa iç ve dış siyasal gelişmelerin yol açtığı çok daha önemli sorunlar ve sonuçlar vardır. Bu sorunlar altında gerçekten ezilenler ise bu ülkede yaşayan işçiler, emekçiler, yoksullardır. Krizlerin faturasını daha da yoksullaşarak ödeyen on milyonlarca insan serbest piyasa sisteminden daha değersiz görülmektedir.

Türkiye kapitalizmini krizden kurtarmaya çalışanlar, krizden kurtulmuş bu sistemin olağan zamanlarındaki olağan emek sömürüsüne dönmek istemektedirler. Çünkü kapitalist sistemin yaşadığı krizlerin yol açtığı en büyük risk kapitalistlerin sadece kâr oranlarına yansımakla kalmıyor. Yoksullaşan on milyonların kendi çözüm yollarını bulması, krizler üreten bu kapitalist sistemden kurtulmak için mücadeleye girmesi olasıdır. Sermaye sınıfının çıkarlarını korumakla görevli olanların en büyük korkusu da budur.

Kim tarafından nasıl formüle edilirse edilsin bu düzende “milli birlik” sermaye sınıfının çıkara dayalı birliğinin ve onun devletinin korunması anlamına gelmektedir. Meseleye işçi sınıfının çıkarları üzerinden bakılmadığı müddetçe işçi ve emekçiler, iktidarıyla muhalefetiyle bu tuzağa çekilmekten kurtulamayacaklardır.

ABD-Türkiye krizinde karşılıklı hamleler

Sermaye devletinin ABD’ye gönderdiği heyetin gerçekleştirdiği görüşmelerin ardından 10 Ağustos günü ABD Dışişleri Bakanlığı “ilerleme” konusunda net bir açıklama yaptı.

ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Heather Nauert, günlük basın toplantısında ABD-Türkiye krizinde ilerleme olup olmadığı sorusuna “Biz ilerleme kaydetmeyi Pastör Brunson’un evine, ABD’ye dönmesi olarak tanımlıyoruz” diye yanıtladı.

ABD TÜRKİYE’DEN İTHALATA EK GÜMRÜK VERGİSİ GETİRDİ

ABD aynı gün Türkiye’den ithal etti-

ği çelik ve alüminyuma ek gümrük vergilerini hayata geçirdi. Kararı Twitter üzerinden duyuran ABD Başkanı Trump, “Türk lirası bizim çok güçlü dolarımız karşısında hızla düşerken, Türkiye ile çelik ve alüminyum ticaretinde gümrük vergilerinin iki katına çıkarılmasını az önce onayladım. Vergi artık alüminyumda %20, çelikte %50 olacak. Türkiye ile ilişkilerimiz şu anda iyi durumda değil” ifadelerini kullandı.

Trump 13 Ağustos günü Türkiye’ye

F-35 teslimatını geçici olarak askıya alan, ABD savunma bütçesini onayladı.

AKP İKTİDARI “MÜTEKABİLİYET İLKESİ”YLE KARŞILIK VERDİ

ABD’den ithal ettiği teknoloji ürünlerine boykot iddiasını gündeme getiren AKP iktidarı, bunun yerine kuruyemiş, tütün, pirincin aralarında olduğu kimi ürünlere ek gümrük vergisi getirdi.

ABD menşeli bazı ürünlerin ithalatında ek mali yükümlülük oranlarının

yüzde 100 arttırılmasına ilişkin cumhurbaşkanı kararı 15 Ağustos tarihli *Resmi Gazete*’de yayımlanarak yürürlüğe girdi. Düzenleme ile kuruyemiş ürünlerine yüzde 20, pirince yüzde 50’ye, alkol oranı yüzde 80’den az olan içeceklerle yüzde 140, tütün ürünlerine yüzde 60 ve binek otomobillere yüzde 120 ek vergi uygulanacak.

Ek vergi kararına ilişkin Twitter hesabından açıklama yapan Cumhurbaşkanı Yardımcısı Fuat Oktay “ABD’nin ekonomimize bilinçli saldırılarına karşı mütekabiliyet ilkesi çerçevesinde bazı ürünlerin ithalatında vergi oranları artırılmıştır” dedi.

Sermaye ve AKP iktidarının döviz telaşı

TL'nin döviz karşısındaki kayıpları, sermaye ve AKP iktidarı tarafından "Ekonomimize savaş açıldı" çarpıtmalarıyla karşılanırken ABD ve dolarla savaş halindeymiş algısı yaratılıyor. "Yerli ve milli" yalanıyla da işçi ve emekçilerin önyargılarına yaslanmaya çalışılıyor. Bunlara karşın, sermaye devletini ve AKP şeflerini kendi döviz ihtiyaçlarını karşılama telaşı almış durumda.

Erdoğan'ın sermayeye tehdit görünüşüyle "dövizleri bankalardan almayın" söylemleri ve ardından oluşan tedirginlik ve cumhurbaşkanlığının itirafı, döviz telaşını ortaya serdi. TL'deki kayıpları önlemek adına AKP şefleri "döviz mevduatlarına el konulmayacak" açıklamaları yaparken, kendi manipülasyonlarını göz ardı ederek ekonomiyle ilgili haberlere yönelik polisi ve soruşturmaları devreye soktu.

Sermaye ve AKP, TL'nin döviz karşısındaki tarihi kayıplarına karşı alınabilecek kurun sabitlenmesi önlemini "söylenti" ve "Biz piyasa dostuyuz" diye reddederek "yerli ve milli" söylemlerinin içi boş yalanlar olduğunu itiraf etmiş oldu.

ERDOĞAN'IN TEHDİDİ DÖVİZ TELAŞINI BÜYÜTTÜ

12 Ağustos'ta Trabzon'da "Ekonomimize operasyon yapılıyor" demagogisini sürdüren AKP şefi Erdoğan, buna karşı "milleti ayakta tutacaklarını" öne sürdüğü sanayicilere seslendi. Döviz krizinin faturasını fabrikalarında işçilere kesen sermayedarlara "bankalardan döviz alma yoluna gitmeyin" diyen Erdoğan "Aksi takdirde B ve C planlarımızı devreye sokarız" ifadeleriyle sözde 'gözdağı' verdi.

Erdoğan'ın açıklaması piyasalarda "sermayenin dövizine müdahale edilecek" tedirginliğini arttırdı, 13 Ağustos haftası TL'deki yeni değer kayıplarıyla açıldı.

CUMHURBAŞKANLIĞI DAHA DA TEDİRGİN: "ÜLKEMİZDEN DÖVİZ KAÇMASIN"

Erdoğan'ın açıklamalarının "sermayeye tehdit" olarak yorumlanması ve "sermayedarların bankalardaki dövizlerine el konacağı" iddialarının gündeme gelmesi AKP iktidarını daha çok tedirgin etti. Cumhurbaşkanlığı "Mevduatlara asla el konmayacak" başlığıyla açıklama yaparken, bu tartışmaların "algı operasyonu" ve "ekonomik savaşın bir parçası" olduğu iddia edildi.

"Cumhurbaşkanımız B ve C senaryolarının detaylarını açıklamadı" diyen Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanı Fahrettin Altun, esas telaşlarının dövizin kaçışını önlemek olduğunu "Ülkemizden döviz kaçışını engellemeye dönük bir uyarı mahiyeti taşımaktadır" ifadeleriyle dile getirdi.

"Yeni Ekonomi Yaklaşımı" sermayenin kaygılarını gidermekte etkili olmayan Berat Albayrak da Twitter'dan "Mevduatlara el konulmayacak. Hesaplardaki dövizler TL'ye döndürülmeyecek" paylaşımında bulundu.

MANİPÜLASYONCULAR "MANİPÜLASYON"U DENETLEYECEK

Türkiye kapitalizminin krizini manipülasyon ve demagogilerle yönetmeye çalışan AKP şeflerinin telaşları "yalan ve manipülasyonla hukuki mücadele"

adımlarıyla da ortaya serildi. Mali Suçları Araştırma Kurulu (MASAK), döviz mevduatlarının devlet eliyle TL'ye çevrileceği ve dalgalı kur sisteminden sabit kur sistemine geçileceği iddialı haberlere soruşturma açıldığını duyurdu.

DÖVİZ MEVDUATLARI YILBAŞINDAN BERİ DÜŞÜŞTE

AKP iktidarının bu kaygısının başında ise döviz mevduatlarının yılbaşından bu yana gösterdiği düşüş geliyor. Yastık altı dövizleri piyasaya sunulmazken, bankalardaki mevduatlar tam tersine yılbaşından bu yana geriliyor. Merkez Bankası'nın verilerine göre, bireysel döviz mevduatları yılbaşından beri 5,6 milyar dolar, kurumsal hesaplar ise 1 milyar dolara yakın azaldı. Bu azalma, 3 Ağustos'la biten hafta da devam etti. Yurtiçi hesapların yabancı para varlıkları 2,2 milyar dolar azaldı. Düşüşün 1,4 milyar doları kurumsal, 745 milyon doları bireysel hesaplardan yaşandı.

CARİ AÇIK REZERVLERDEN 7 MİLYAR DOLARI ERİTTİ

Merkez Bankası'nın açıkladığı Haziran ayı ödemeler dengesinde rezervlerdeki erime dikkat çekti. Cari işlemlerde, Haziran ayı açığı 2 milyar 973 milyon dolar, 12 aylık açık 57 milyar 386 milyon dolar oldu. Finans hesabında; 'sıcak para'da 883 milyon dolarlık, 'diğer yatırımlar'da 4 milyar 534 milyon dolarlık net çıkış açığı büyüdü.

Bu açıklar, MB rezervlerinden 7 milyar doları eritirken, 'kaynağı belirsiz para' girişi 455 milyon dolarla sınırlandı. Geçtiğimiz ay, 7 milyar dolarlık kaynağı belirsiz para girişiyle açıklar kapatılmıştı.

TOBB ve TÜSİAD: Tasarruf tedbirleri açıklansın!

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) ve Türkiye Sanayici ve İş İnsanları Derneği (TÜSİAD) yaptıkları görüşmeler neticesinde ekonomik kriz gündemine ilişkin ortak bir açıklama yayımladı.

TOBB ve TÜSİAD'ın ortak açıklamasında hükümetin ekonomi alanında attığı adımların başarısı için çalışmalarını belirtti.

Tasarruf tedbirlerini içeren maliye politikasının en kısa sürede açıklanması talep edilen açıklamada AB ile ilişkilerin yeniden olumlu çerçeveye oturtulması ve ABD ile krizin çözülmesi istemi dile getirildi.

Ortak yapılan açıklama şu şekilde: "Hükümetin açıkladığı ekonomik programın hedefleri ve alınmakta olan önlemlerin başarısı için iş dünyası azimle destek olmaya kararlıdır.

Son dönemde karşılaştığımız finansal zorlukları milletimizle dayanışma içinde aşacağız.

Türkiye ekonomisinin temelleri sağlamdır ve bu süreçte reel sektörümüzün üretim ve istihdam kapasitesinin korunması son derece büyük önem arz etmektedir.

Ülkemiz ekonomisinde gerek küresel gelişmeler, gerekse iç dinamiklerimiz nedeniyle hassas bir dönem içerisindeyiz.

Bu durumun reel ekonomi üzerinde kalıcı bir etkiye neden olmaması için gerekli tedbirlerin gecikmeden alınması ve şu adımların atılması gerektiğine inanıyoruz:

*Sıkı para politikasını destekleyecek tasarruf tedbirlerini içeren maliye politikasının en kısa sürede açıklanması,

*Enflasyonun kalıcı olarak düşürülmesi için güven verici somut bir yol haritasının bir an önce hazırlanması,

*En önemli ekonomik partnerimiz olan Avrupa Birliği ile ilişkilerin yeniden olumlu çerçeveye kavuşturulması,

*ABD ve Türkiye'nin mevcut sorunların stratejik ortaklık çerçevesinde diplomasi yoluyla ve ivedilikle çözümlenmesi için çaba göstermeye devam etmesi.

İş dünyası olarak, gerekli önlemlerin uygulanmasıyla, ekonomimizin yeniden dengelenerek sürdürülebilir büyüme sürecine süratle döneceğine inancımız tamdır."

“Yeni Ekonomi Yaklaşımı” ve Sabancılar

ABD ile Türkiye arasında yaşanan gerilimle beraber uzun süredir yükselişte olan dolar yakın zamanda olağan seviyelere inecek gibi gözüküyor. Geçtiğimiz hafta içinde 7 TL'yi aşan dolar sık sık yaşanan dalgalanmalara rağmen genel olarak 6,50 TL bandının altına düşmüyor. Bunun piyasalardaki yankıları da duyulmaya başlandı. Özel sektörün borç miktarı birkaç hafta içinde 2-3 katına çıkarırken, uluslararası kredi derecelendirme kuruluşları Türkiye'nin notunu sürekli düşürüyor. Haliyle bu durum özel sektör temsilcilerini rahatsız ediyor.

Geçtiğimiz Salı günü TÜSİAD ve TOBB, Erdoğan'a 5 maddelik bir uyarı listesi ilettiler. Erdoğan'ın ABD'ye “alternatifsiz değiliz, yeni ittifaklar olabilir” çıkışlarına karşı “yönümüz Batı'dır” uyarısı yapan patronlar, yeni açıklamalarında da ABD'yle yaşanan sorunların diplomasi yoluyla ivedilikle çözülmesini, “en önemli ekonomik partnerleri olan” AB ile ilişkilerin yeniden olumlu bir çerçeve kazanmasını ve enflasyonu düşürecek, güven verecek bir mali programın ilk elden açıklanmasını istediler.

Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak'ın 10 Ağustos'ta açıkladığı “Yeni Ekonomi Yaklaşım Modeli” ise genel geçer anlamda bakıldığında patronları memnun etse de piyasaların yangınına derman olacak mahiyette değil. Albayrak, Türkiye'nin tüm kurumları ve stratejileriyle hızlı ve güçlü politikalarıyla hedefinde ilerleyeceğinin altını çizerek, Merkez Bankası'nın bağımsızlığına özen göstereceklerini, mali disiplini çok daha etkin ele alacaklarını, tasarrufa başladık-

larını belirtti. Üst lige çıkmak için kararlılık içinde, katılımcılığı hedefte tutacaklarını; tüm piyasalarla daha etkin iletişim içinde finans sisteminin ve bankacılığın güçlü yapısını korurken, sermaye piyasasını güçlendirerek buna ekleyeceklerini; bütçe disiplini sürdürüleceklerini; ihracatı arttıracak, cari açığı azaltacak politikalara ağırlık vereceklerini vurguladı. Vergi sisteminde çok güçlü bir dönüşümün hazırlığı için çalışmalar yapıldığını açıkladı. Bu vurgularla sermaye temsilcilerine verilen mesaj ‘sizin çıkarlarınızı korumaya devam edeceğiz’ demektir. Fakat kurun bu kadar dalgalı seyrettiği, TL'nin her gün değer kaybettiği, ABD'nin Türkiye'ye ek gümrük vergileri uyguladığı bir süreçte beklenen, piyasaları bugünden rahatlatmak daha acil ve somut bir programdır.

Pek çok sermaye grubu ve örgütü programı olumlu karşıladıklarını somut uygulamalarının hayata geçirilmesi gerektiği kaydı düşerek açıklarken, Sabancı Holding Yönetim Kurulu Başkanı Güler Sabancı yeni bakana ve programına güvendiğini belirterek öne çıktı: “Başarılı bir enerji bakanlığı yapmıştır. Bugün de bize orta ve uzun vadede yeni dönemin, dönüşüm döneminin, neler yapılacağına ana hatlarını verdi. İnanıyorum ki; önümüzdeki dönemde eylül başında OVP çıktığında hepimiz, daha fazla detaylara hakim olacağız. Ancak duyduğumuz, OVP'nin ön hatları bakanımızın geçmişini de bildiğim için tek tek uygulanacağına, ülkemizin hak ettiği dönüşümü gerçekleştireceğine olan inancımız tamamdır.”

Güler Sabancı'nın bu güveninin altının boş olmadığı, Sabancı Holding'in

her sene katlanan kâr oranlarına, özelleştirme yağmalarından aldığı paya bakılarak görülebilir. AKP'li yıllarda kârlarına kâr katan Sabancılar, AKP'nin ilk hükümet yıllarında yaptıkları bir açıklamada, 2003'ün ilk 9 ayında borsada kayıtlı 10 bankanın vergi öncesi kârlarının toplamı içinde Akbank'ın payının yüzde 61 olduğunu belirterek, “önceleri zayıf görünen noktaları pozitifte dönüştü” demiş ve beğenilerini dile getirmişlerdi.

O günden bugüne Sabancılar'da ok hep yukarıyı gösterdi. Örneğin bugün özelleştirilen 18 elektrik dağıtım şirketinin üçte biri Sabancı Holding'e ait. Sabancılar'ın 2017'de ikinci çeyrek net kârı geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 11 artışla 790 milyon 200 bin liraya çıktı. Holding, ilk altı ayındaki operasyonel kârlılığını da yüzde 21 arttırarak 4 milyar 300 milyon TL'ye çıkardı. Sabancı Holding'in toplam varlıkları ise 2017 yılının ilk yarısı itibarı ile 326 milyar 582 milyon TL'ye ulaştı. 2015 yılında açığa çıkan belgelerle devletin 2010 yılında birçok kişi ve kurumla birlikte Sabancılar'ın da milyonlarca liralık vergi borcunu sildiği ortaya çıkmıştı. Akbank'ın yüzde 95,9, Suzan Sabancı Dinçer'in yüzde 92,5, Güler Sabancı'nın ise yüzde 92,8 oranındaki vergi borçları silinmişti.

Tüm bunlar gösteriyor ki Türk burjuvazisinin kaymak tabakası, OHAL'de “grev mrev bırakmayan”, bu kriz ortamında dahi sermayeyi rahatlatmak için elinden geleni yapan sadık hizmetkarlarından ziyadesiyle memnunlar.

Sermayeyi kurtarma yönetmeliği devrede

İşçi sınıfı ve emekçileri işten atmalarla, ağır sömürüyle, enflasyon ve yaşam pahalılığıyla sarmalayan ve krizin faturasını emekçilere kesen sermaye diktatörlüğü, kendi borçlarına yönelik kurtarma yönetmeliğini devreye soktu.

Sermayeyi borçlarından kurtarmak amacıyla hazırlanan yönetmelik *Resmi Gazete*'nin 15 Ağustos tarihli sayısında yayımlanarak yürürlüğe girdi.

“Finansal sektöre olan borçların yeniden yapılandırılması hakkında yönetmelik” başlığıyla yayımlanan yönetmeliğin amacında da “istihdama katkı” demagojisiyle şu ifadeler kullanıldı: “Türkiye’de faaliyette bulunan bankalar, finansal kiralama şirketleri, faktoring şirketleri ve finansman şirketleri ile kredi ilişkisinde bulunan borçluların bu kuruluşlar nezdindeki kredi borçlarına ilişkin olarak, çerçeve anlaşma ve sözleşmeleri kapsamında alınacak tedbirlerle, geri ödeme yükümlülüklerini yerine getirebilmelerine istihdama katkıda bulunmaya devam etmelerine imkân verilmesini sağlamaktır.”

Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu (BDDK) tarafından hükümlerinin yürütülecek yönetmeliğe göre, borç yapılandırma anlaşmaları da BDDK'nın onayıyla hayata geçirilecek. İki yıl süreli geçerli olacak anlaşmaların süresini BDDK'nın uzatma yetkisi de bulunuyor.

Borç yapılandırma anlaşmalarıyla sermayedarlara sunulabilecek imkanlar yönetmelikte şu şekilde sıralanıyor:

a) Söz konusu kredi borçlarının vadelerini uzatmak.

b) Borçluların kredilerini yenilemek.

c) Borçlulara ilave kredi vermek.

ç) Anapara, faiz, temerrüt faizi ve kâr payları ile kredi ilişkisinden doğan diğer her türlü alacağı indirmek veya bunlardan vazgeçmek.

d) Anapara, faiz veya kâr payı alacaklarını; kısmen veya tamamen iştirake çevirmek, aynı, nakdi ya da tahsil şartına bağlı bir bedel karşılığı devir veya temlik etmek, borçlu ya da üçüncü kişilere ait aynî değerler karşılığında kısmen veya tamamen tasfiye etmek, satmak, bilanço dışına çıkarmak.

e) Diğer bankalarla ve alacaklılarla birlikte hareket ederek protokoller yapmak.”

Türkiye-ABD krizi...

Dinci faşist iktidarın uşaklık imtihanı

ABD ile Türkiye arasında rahip Brunson davası bahanesiyle gündeme oturan siyasal kriz yeni yaptırımlarla derinleşiyor. İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ve Adalet Bakanı Abdülhamit Gül'e yaptırım uygulanması hamlesinden sonra ABD, Türkiye'den ABD'ye ithal edilen çelik için alınan vergiyi yüzde 25'ten yüzde 50'ye çıkaran kararı yürürlüğe soktu. Son olarak ABD Başkanı Donald Trump, F-35'lerin Türkiye'ye gönderilmesini askıya alan Savunma Bakanlığı Bütçe Yasası'nı imzaladı.

Buna göre ABD Savunma Bakanlığı'nın 90 gün içinde Türkiye-ABD ilişkilerinin durumuna yönelik bir raporu Kongre'ye sunması isteniyor. Rapor sunulana kadar, F-35 uçaklarının Türkiye'ye transferine sınırlama getirildi. Trump ve sözcüleri, rahip Brunson serbest bırakılmazsa daha sert ve daha ağır yaptırımlara başvurmaya devam edeceklerini dile getiriyorlar.

Türkiye'nin bu yaptırımlara karşılığı ise öncelikle ara bulma çabaları oldu. ABD'ye hemen heyet gönderildi ama heyet eli boş döndü. Dışişleri bakanlarının görüşmelerinden de bir şey çıkmadı. Devamında tribünlere yönelik hamaset dolu sözler eşliğinde, ABD ürünlerine göstermelik boykot ve ABD menşeli bazı ürünlerin ithalatında ek vergi yükümlülüğü gündeme getirildi.

İlişkileri onarma çabalarının en ilginç ise Erdoğan'ın vakti zamanında "haddini bilmesi" gerektiğini söylediği ve editörlerine "ücretli şarlatanlar" dediği *New York Times* gazetesine yazdığı makaleydi. Erdoğan, dünya kamuoyu önünde, kendisine yönelik eleştiriler nedeniyle hedef aldığı bir gazetede, ABD ile ilişkileri bitirmek istemediğini, bir çözüm arayışında olduğunu hiç olmadığı kadar diplomatik bir dille ifade etti. Diplomatik dilden arındırıldığında bu makalede Erdoğan'ın ABD'ye biatını yinelediği tüm açıklığıyla görülmektedir.

Kuşkusuz içerideki "efelenme politikasına" malzeme olacak "kendi göbeğini kesme" türünden kimi vurgular da olmakla birlikte makalede esas olarak ABD'ye şimdiye dek yaptıkları hizmetlerden bahseden Erdoğan, sadakatlerini hatırlatmış, kendilerinden vazgeçilmesini gerektiğini vurgulamıştır. Neden sorunlu hale geldiklerinin izahatı da Er-

doğan tarafından mağdur bir "dostun" serzeniş diliyle ifade edilmiştir. Yine makalede bu sorunlu durumun uzamaması gerektiğine vurgu yapılarak, konu fazla uzarsa "yeni dost ve müttefikler aramaya başlamamız gerekecektir" denilmiştir. Bunu, son kozunu -gerçekleşmeyeceğini bile bile- ortaya koyan köşeye sıkışmış birinin feryadı olarak okumak gerekmektedir. Erdoğan çaresizdir, ABD yaptırımlarına ne ciddi bir karşılık verebilir ne de şu içinden geçilen ekonomik ve siyasal kriz sürecine dair çözücü bir adım atabilir haldedir.

Öte yandan ABD emperyalizmine göbekten bağlı Türk sermaye devleti gerçekliğinde farklı arayışlar güzellemesinin kimse için inandırıcılığı yoktur. ABD emperyalizmiyle girilen çok yönlü bağımlılık ilişkilerinde belli zamanlar pürüzler çıkmıştır ama bu krizler her zaman için Türkiye'nin eninde sonunda ABD'nin istediği çizgiye gelmesiyle sonlanmıştır. Örneğin 1964'te Türkiye'nin Kıbrıs'a askeri harekât düzenleme isteği karşısında dönemin ABD başkanı Johnson tarafından dönemin başbakanı İsmet İnönü'ye yazılan uyarı mektubuna verilen "Yeni bir dünya kurulur. Türkiye de o dünyada yerini alır" yanıtı ne denli karşılıksız kalmışsa, bugün Erdoğan'ın söylediği "yeni dost ve müttefikler arama" tehdidi de o kadar karşılıksız kalmaya mahkûmdur. Emperyalizmle kurulan bağımlılık ilişkile-

rinde Türkiye gibi bağımlı bir ülkenin tercih lüksü yoktur. Türkiye siyasetine gerek darbelerle gerekse başka operasyonlarla şekil verildiğini, ülkenin başına geçmek için ABD'den icazet almak gerektiğini bizzat kendi iktidar yolunun açılmasının ABD ile ilişkileri sayesinde mümkün olduğunu yine en iyi bilen Erdoğan'dır.

Erdoğan'ın Türkiye'nin jeopolitik avantajlarını, pazarını, ucuz işgücünü ve askerini pazarlayarak, kendi oyun alanını büyütme ve de batılı emperyalist efendileri nezdinde azalan primini yükseltmek adına yaptığı kimi manevralar ve güttüğü pragmatik politika boşa düşmektedir. Özellikle Brunson davası üzerinden gelişen süreçte ABD ile yaşanan siyasal kriz Türkiye kapitalizminin tekleyen ekonomisine daha ağır darbelerle vesile olmaktadır. Zira burada yaptırım gücü olan, emperyalist bir güç olarak ABD'dir. Gelinek yerde dövize muhtaç hale gelmiş, her yönüyle dışa bağımlı, yeraltı ve yerüstü zenginlikleri uluslararası sermayenin talanına açılmış, sıcak para girdisi olmadığında nefes alamayacak haldeki Türkiye ekonomisi fazlasıyla kırılğan haldedir ve bu, Erdoğan'ın sözde efelendiği emperyalistlere muhtaçlığını daha da arttırmaktan başka bir şey getirmemektedir. Erdoğan'ın makale yazdığı *New York Times*'in bir başyazısında, ABD'nin Erdoğan'a karşı kullanabileceği daha çok ekonomik kozu olduğunu ve

Türkiye'nin Uluslararası Para Fonu'ndan (IMF) kurtarma paketi isteme ihtimalini, ABD'nin fonda etkili bir veto gücü olduğunu hatırlatması da bundandır.

Daha geçen ay Trump'la el ele fotoğrafları medyanın başköşelerinde bir başarı öyküsü olarak sunulan Erdoğan, bugün yaşanan siyasal krizi aşmanın en başta kendi çıkarı açısından gerekli olduğunun farkındadır.

Brunson krizinin ilelebet sürmeyeceği ortadadır. AKP'li "gazeteci" Abdulkadir Selvi *Hürriyet*'teki yazısında "Çavuşoğlu, 'Brunson'ın durumunda bir değişiklik yok' dedi, ama güvenilir bir kaynak, haftasonuna bakmamı işaret etti" diyerek bunun sinyalini vermektedir. İçeride efelenmeleri abarttıkları için rahibi birden bırakmayı kendi tabanına anlatmaları kolay olmayacağından "Türkiye'de bağımsız yargı"ya gölge düşürmeyecek bir formül peşindedirler. Bu çerçevede yine bir NATO ülkesi olan Yunanistan'la bir başka siyasi krize neden olan iki Yunan askerinin tutuksuz yargılanmak üzere serbest kalması da bu hesaplarla atılmış bir "iyi niyet" adımı sayılabilir.

Brunson krizinin arka planında yer alan esas sorunlar olarak Türkiye'nin İran'a yönelik ambargoya uyması, Rusya'dan S-400 füzeleri almaktan vazgeçmesi gibi ABD'nin öncelikli taleplerine nasıl yanıt verileceğini ise önümüzdeki süreçte göreceğiz.

“Döviz krizi” ve Avrupalı emperyalistlerin korkuları

Türkiye günlerdir sabah akşam, ABD’li rahip “Brunson davası”yla tetiklenen “döviz krizi” ile çalkalanıyor. Herkesin dilinde döviz krizi var. Toplumun her kesiminde neredeyse ilk merak edilen şey, doların gün itibarıyla ne kadar yükseldiğidir.

Merkez Bankası’nın müdahaleleri de fayda etmiyor, dolar tırmanmaya devam ediyor.

Erdoğan, doların baş döndürücü yükselişi karşısında tam bir acz ve çaresizlik durumu yaşıyor. “Trump’ı da, doları da Allaha havale ediyorum” diyen Erdoğan’ın acz ve çaresizliğini, en iyi bu sözler anlatıyor. Önce “Kimse bize boyun eğdiremez” diyor, ardından “Gerekirse milli parayı devreye sokarız” mealinden sözler ediyor. Bu da Erdoğan’ın acz ve çaresizliğinin bir başka itirafı oluyor.

TÜSİAD’ı, MÜSİAD’ı ile sermaye çevreleri, en çok da döviz cinsinden yüklü borcu olan özel şirketler tedirgin. Koro halinde AKP iktidarına ve Erdoğan’a ABD ile ilişkileri bir an önce onarma tavsiyesinde bulunuyorlar.

DIŞA BAĞIMLI TÜRKİYE EKONOMİSİ

Türkiye ekonomisi dışa, aynı anlama gelmek üzere emperyalizme bağımlı bir ekonomidir. Bir başka ifade ile, çok önemli ölçüde dış kaynağa, yani döviz, demek oluyor ki dolar ya da avro cinsinden sıcak para akışına endekslidir. Emperyalizme bağımlılık arttıkça bu durum daha yakıcı bir mahiyet kazanır. Herhangi bir nedenle döviz akışı durur ya da yavaşlarsa, anında kriz öğeleri sökün eder, ekonominin ateşi yükselir. Çok geçmeden kriz baş gösterir ve yaşamın her alanında etkisini göstermeye başlar. Günümüzdeki durum tam da bu minvalde seyretmektedir.

Bu durumun yaşanmasında diğer etkenlerin yanı sıra, ABD’nin ve doların özel bir rolü bulunmaktadır. Açıklanan verilere göre Türkiye’nin toplam ihracatında ABD’ye yapılan ihracatın payı %5,5 oranındadır. Bu oran sayısal olarak önemsizdir. Nedir ki ABD’nin devreye soktuğu ve giderek boyutlandığı yaptırımlar, somut olarak da doların önlenemeyen tırmanışı yabancı sermayeyi ciddi biçimde tedirgin ediyor. Yabancı sermaye için güven, olmazsa olmaz koşuldur. Yaşanan gelişmeler üzerinden yabancı sermaye

bu koşulun tehdit altında olduğunu görüyor, haliyle geri duruyor. İyiden iyiye bir kaçış eğilimi gelişiyor. Bunun kendisi kaynak daralması demektir, ki bu da Türkiye ekonomisi gibi dış kaynağa, sermaye akışına bağımlı ekonomiyi ciddi biçimde etkilemektedir. Söz konusu olan, aynı zamanda borçla yaşayan bir ekonomi ise risk daha da büyüktür. Zira bu gelişmelerin ucu dosdoğru borçları ödeyememe durumuna çıkmaktadır.

Türkiye ekonomisi uzun yıllar sıcak para akışı konusunda bir sıkıntı yaşamadı. İşbaşındaki AKP iktidarının emperyalizme, esas olarak da iktidara taşınmasında çok belirleyici rol oynayan ABD’ye her alanda hizmette kusursuz olmasının bunda büyük rolü vardı. Perdeyi Turgut Özal açmıştı. Onu Ecevit’in başbakanlığı döneminde ekonominin başına getirilen IMF’nin yeminli memuru Kemal Derviş izledi. AKP onun düzlediği yoldan yürüdü. Hepsi de Amerikancı ve IMF’ciydi. Hepsi de hızlı özelleştirmeci idi. Türkiye tarihinin en hızlı, en kapsamlı ve en acımasız özelleştirmelerini yaptılar. Bunun karşılığı ise bir yandan sıcak para akışı, diğer yandan finans kurumlarına sermaye devleti lehinde telkinlerde bulunmak ve Türkiye’nin yabancı sermaye için güvenli olduğunu belirtmek oldu. Dinci-gerici AKP iktidarı bu sayede 2000’li yılların başındaki banka krizini atlattı. Ekonomi bir büyüme trendi yakaladı.

Bu günler geride kalmıştır. Gelinen yerde rezervler bitme noktasındadır. ABD ile yaşanan sorunlar ve Brunson davası nedeniyle uygulamaya sokulan yaptırımlar krize yol açmıştır. Şimdi dö-

viz akışı ciddi biçimde tehdit altındadır. Türk lirası yerlerde sürünüyor. Bu ise her şeyden önce cari açığı büyütüyor. Bu durumda dış borçların ödenmesi her geçen gün biraz daha zorlaşıyor. Banka sistemindeki çatırdamalar bir başka gelişmedir. Bu gidişat önlenemez ise eğer banka iflasları hiç de şaşırtıcı olmayacaktır.

“DÖVİZ KRİZİ” AVRUPALI EMPERYALİSTLERİ DE TEDİRGİN EDİYOR

Doların değer kazanması, buna karşın TL’nin hızla değer kaybetmesi öncelikle ve en çok Avrupalı emperyalistleri, esas olarak da Alman bankalarını etkiliyor. Zira, Avrupa bankalarının Türkiye’de kimi bankalarla ortaklıkları var. Bu bankalar aynı zamanda borç finansmanının krediörleridirler. Türkiye’nin dış borçlarını ödeyemez duruma düşmesi doğal olarak krediör durumundaki bu bankaları da sarsacaktır.

Nitekim krizin dışa vurması ile birlikte, özellikle Deutsche Bank ve Commerzbank hisselerinde %3,3 ve 2,1 oranında düşüşler yaşanmıştır. Söz konusu bankaların kredi notlarının düşürülmesi ihtimali önemli bir başka sorundur. Tam da bu nedenledir ki, Avrupa Merkez Bankası Türkiye’deki kriz nedeniyle Avrupalı bankaların durumunu mercek altına almıştır.

Avrupa için sorun bununla da kalmıyor. Türkiye Avrupa’nın önemli bir pazarıdır. Türkiye’nin Avrupa ile, daha çok da Almanya ile iktisadi-ticari vb. çok yönlü ve derin bağları bulunmaktadır. Türkiye Almanya’nın dışa dönük ihracatında

önemli bir pazardır. Avrupalı emperyalistlerin titrek de olsa ABD’nin Türkiye’ye dönük yaptırımlarını eleştirmelerinin gerisinde de ABD’nin tetiklediği “döviz krizi” nedeniyle çıkarlarının tehlikeye düşmesine duyulan tepki yatmaktadır. Bu tepki bizatihi Almanya Başbakanı Angela Merkel tarafından dile de getirilmiş bulunuyor.

Emperyalizm demek sömürü ve yağma demektir. Yoksul ve geri ülkelerin yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin talanı demektir. Yoksul halklarının IMF’nin acı reçeteleri ile yıkıma uğratılması demektir. Hiç kuşkusuz Avrupalı emperyalistlerin Trump’ı ve ABD’nin yaptırımlarını dolaylı-dolaysız eleştirmeleri, Türkiye’nin ve Erdoğan’ın kaşına gözüne meraklarından değil, bu yaptırımlar ve döviz krizi onların sefil çıkarlarına zarar verdiği içindir. Keza onlar sömürü ve yağma çarkı işlesin diye Türkiye ekonomisinin istikrarını savunmaktadırlar.

Türk sermaye devletinin “milli şef”i Erdoğan’ın efelenmeleri ise boşunadır. Türkiye, göbekten ABD ve AB’ye bağımlıdır. Emperyalist efendilerinin kapısını çalacağı günler yakındır. Kaldı ki TÜSİAD ve TOBB, yaptıkları ekonomik kriz gündemli toplantının ardından Erdoğan ve kurmaylarına hitaben “AB ile ilişkilerin yeniden olumlu çerçeveye oturtulması ve ABD ile krizin çözülmesi” çağrısında bulunmuşlardır. Nihayetinde zarar gören, kendi sefil çıkarlarıdır. Halihazırda bir yandan krizin faturasını işçi ve emekçilere acımasızca ödetmeye çalışıyorlarken, diğer yandan efendileriyle arayı bulmak için çırpınmaları bundandır.

“Avukatlar olarak direnmeye devam edeceğiz!”

Halkın Hukuk Bürosu (HHB) avukatlarının tutuklanmasının üzerinden yaklaşık bir yıl geçtikten sonra ilk duruşma 10 Eylül'de görülecek. “Avrupa'nın en büyük adliyesi” olarak övülen Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nde yer olmadığı gerekçesiyle duruşma Bakırköy Adliyesi'nde görülecek.

Üstelik 8 ayrı hapisaneye kapatılan avukatlara duruşma salonunda ifade vermek yerine SEGBİS ile ifade dayatması yapılıyor.

HHB'li avukatlara yönelik tutuklama saldırısını ve sonrasında yaşadıklarıyla birlikte yaklaşmakta olan duruşmaya ilişkin gelişmeleri Av. Ezgi Çakır ile konuştuk.

“MUHALEFETE YÖNELİK BASKILARDAN HHB DE NASIBİNİ ALDI”

HHB'li avukatlara yönelik baskın ve tutuklama saldırısına ilişkin, “Aslında muhalefete yönelik faşizmin yükselttiği bu baskı politikalarından HHB de 2013'te olduğu gibi 2017 senesinde de aynı şekilde nasibini aldı” diyen Çakır, sözlerini şu şekilde sürdürdü: “2017 senesinde Nuriye, Semih'in uzun süredir devam eden açlık grevi, KHK'yla işten atılan kamu emekçilerinin direnişleri sürüyordu. Yüksel Caddesi'nde tutuklandılar. Açlık grevleri devam ederken duruşma günü verildi. 14 Eylül duruşma tarihleriydi. 14 Eylül'den iki gün önce tam 12 Eylül'de (manidar da bir tarih) evlerimiz, bürolarımız basıldı. Eş zamanlı bir baskınla toplamda 16 mes-

lektaşımız gözaltına alındı. 16 meslektaşımızdan 15'i 21 Eylül tarihinde tutuklandı. Sonrasında devam etti operasyonlar bitmedi. Büromuz bu süreç boyunca bugüne kadar 3 kere basıldı.

Son baskında, bütün apartmanı bastılar. Apartmandaki tüm dairelerin kapısını çaldılar. Kapısını açamayan, duşta olan, evde olmayanların da kapıları kırıldı. Aslında tabi iktidar terör demagojisiyle tüm bunları yapıyor. Halktan koparmaya çalıştırılan bir mücadele var. Ama asıl kendisi tam bir zorba gibi davranıyor. Bunun adı zorbalıktır.”

“HAPİSHANE İDARELERİ ‘SİZİN BURAYA GELECEĞİNİZ BELLİDİ’ DEDİ”

Tutuklamaların ertesi gününde hapisane idarelerinin tutuklanan avukatlara “Sizin buralara geleceğiniz belliydi” dediklerini aktaran Çakır, tutuklamanın siyasi olduğuna ve kararın mahkeme dışında verildiğine dikkat çekerek şunları söyledi: “Aslında gözaltındayken tutuklama kararı çıkacağı çok belli. 7-8 ayrı hapisaneye dağıtılacakları çok belli. Zaten bu da çok açık bir politika olduğunu gösteriyor. Ama şunu görüyoruz, hukuktan söz etmek mümkün değil. Hukuktan evet söz ediyoruz ama hangi hukuktan, faşizmin hukukundan söz ediyoruz. Kendi burjuva hukuklarına dahi uymadıkları bir süreçten geçiyoruz. Önce OHAL bahanesi dediler. Şimdi OHAL'in KHK'ları kanunlaştırılıyor ve aslında faşizm de kurumsallaştırılıyor bu şekilde.”

SALDIRILAR TECRİTLE SÜRDÜRÜLÜYOR

Farklı hapisanelere sürülen tutsak avukatlara yönelik saldırıların bitmediğini, baskı ve tecrit saldırılarının hayata geçirildiğini belirten Çakır, “Selçuk Kozağaçlı aylardır tecritte. Yaprak Türkmen aylarca tecritte kaldıktan sonra henüz yeni 3 kişilik koğuşa alındı. Engin Gökoğlu'nun kolu kırıldı ve kendisi fizik tedaviye götürülmedi, engellendi. Yine Engin Gökoğlu ve Süleyman Gökten'in kitapları, çocuk kitapları dahil olmak üzere, klasik dünya edebiyatı dahil olmak üzere hiçbir kitabı, savunmaya ilişkin kitapları dahi verilmiyor. Yine Barkın Timtik'in 50 yılı aşkın bir görüş cezası var” dedi.

“AMAÇ; MÜCADELEYİ AVUKATSIZ VE SAVUNMASIZ BIRAKMAK!”

ÇHD ve HHB gibi muhalif, devrimci avukat örgütlenmelerine yönelik özellikle son dönemde artan saldırılara değinen Çakır, en önde hak ve özgürlük mücadelesi veren avukatların tutuklanmasıyla diğer avukatlara da bir gözdağı verilmek istendiğine dikkat çekti.

Bu saldırıların diğer nedenlerine ilişkin ise şunları ifade etti: “Sonrasında tabi ki de bu insanların kimlerin avukatlığını yaptığını bakmak lazım. Büromuz, ÇHD aynı zamanda Dilek Doğan'ın avukatlığını yapıyor, Berkin Elvan'ın avukatlığını yapıyor, Hasan Ferit'in avukatlığını yapıyor, Nuriye ve Semih'in avukatlığını yapıyor, mahallelerdeki devrimcilerin, uyuşturucuya karşı mücadele edenlerin avukatlığını yapıyor, hak ve özgürlük mücadelesi verenlerin avukatlığını yapıyor. İşte bu insanları avukatsız bırakmak, mücadeleyi avukatsız bırakmak, mücadeleyi savunmasız bırakmak, bu şekilde insanları sindirmeye yönelik bir politika hem de. Tabi bu avukatlar aynı zamanda bir pratiğin içinden geliyorlar. Sadece hukuku ya da adaleti adliye saraylarında aramak ya da adliye saraylarından çıkarmak niyetinde değiller. Her zaman direnenlerin omuz başında olmuşlar. Her zaman kendileri de direnmişler. Biliyorsunuz Berkin Elvan'ın soruşturması devam ederken Okmeydanı'nda Berkin Elvan'ın vurulduğu yerde bir ay açlık grevi yapan avukatlar bunlar. Günay Özarslan katledildiğinde keşif için içeri alınmadıklarında oturma eylemi ya-

pan avukatlar. Yine müvekkilleri TEM'de işkence gördüğünde 7. katta oturma eylemi yapıp gözaltına alınan avukatlar.”

Çakır ayrıca tutuklanan avukatların İstanbul'dan Ankara'ya “adalet yürüyüşü” yaptıklarını hatırlatarak “müvekkillerimiz için adalet istiyoruz” dediklerini belirtti. Çünkü kapalı kapılar ardından adalet çıkmadığını söyleyerek “Ne kadar kamuoyuyla paylaşırsak, ne kadar bunun için mücadele verirsek, ne kadar birbirimizle dayanışma içerisinde olursak ancak bu şekilde birbirimizin ne kadar adaletsizliğe uğradığını bilirsek, belki daha güçleneceğiz. O yüzden de sokakta olmayı da tercih etmiş avukatlar. Bu pratikten sebeple aynı zamanda tutuklular” dedi.

8 AYRI HAPİSHANEYE SÜRÜP ‘ŞEHİR DIŞINDASINIZ’ DİYE SEGBİS DAYATIYORLAR

Tutuklamanın üzerinden 1 yıl geçtikten sonra görülecek ilk duruşmada avukatları 8 ayrı hapisaneye sürgün edenlerin SEGBİS ile ifade dayatmasında bulunmasına ilişkin ise Çakır şunları dile getirdi:

“Bir sene sonraya duruşma günü verildi ve sonrasında sanki kendileri sürgün etmemişler gibi ‘siz şehir dışındasınız o yüzden size SEGBİS yazıyoruz’ denildi. Bu insanlar avukat. Avukatlık yaparlarken de her zaman şunu iddia ettiler, dediler ki, ‘Böyle bir yargılama olmaz.’ Yani yüz yüzelik ilkesine aykırı, adil yargılanma hakkına aykırı. Müvekkiller için de bunu savundular; ‘Benim müvekkilim duruşma salonuna getirilmeli.’ Çünkü SEGBİS teknik olarak da çok sağlıksız. Size sayısız duruşma tutanağı gösterebilirim, ‘SEGBİS kesildi, şu güne ertelendi’, ‘SEGBİS bağlantısı yapılamadı.’ Şöyle düşünün 1 metrekairelik bir odada ekranın karşısında bir kişi ve o kişi oradan kimseyi duyuyor mu görüyor mu belli değil. Gerçekten duymayan bir sürü müvekkilimiz var. Mesela tanık geliyor, tanığı duyamıyor. Ya da diğerini duyamıyor. Avukatı yanında değil. Herkesin 2 avukat tutma gibi bir lüksü mü var? Avukatın yanında mı olsun, duruşma salonunda mı? Ama o anda gelişen bir olaya karşı beraber konuşacaklar, tartışacaklar, ona göre bir strateji belirleyecekler. Ama müvekkillere yönelik de bu iki taraflı bir şey aslında. Hem savunma hakkının ihlali, hem adil yargılanma hakkının ve yüz yüzelik ilkesinin ihlali.

Habeas Corpus ilkesi vardır, 1600'lü yıllarda İngiltere'de... Orada demişler ki sen bu adamı alıyorsun ama aynı şekilde önümüze getireceksin, hiçbir parçası eksilmeden. Bunu şu anda yapamıyoruz. Aslında iktidar teknolojiyi yine kendi lehine kullanmayı çok iyi beceriyor. Berkin Elvan dosyasında salona getirmedi sanığı, SEGBİS'le bağladı. Sanığın böyle bir

iddiası yok ben getirilmek istemiyorum diyor. Güvenlik gerekçesi diyorlar vs. Ama tanıklara teşhis yaptırıyoruz. Neden; fiziki olarak adam yok. Orada bir bıyık, bir gözlük takmıştı. Sanık tarafından olduğunda iktidar. Müşteki tarafından olduğunda biz sanık sandalyesinde olduğumuzda yine kendi tarafında kullanıyor. Neden; çünkü avukatlar oraya gelecek, orada bir dayanışma olacak. Orada duruşma salonunda gerçekten haksızlıkları, hukuksuzlukları yüzlerine vurulacak. Ama SEGBİS'te bu çok daha ruhsuz.

KHK İLE SEGBİS'E ÇIKMAYANLAR SUSMA HAKKINI KULLANMIŞ SAYILIYOR

SEGBİS hukuksuzluğunun yanı sıra son dönemde birçok dosyada kişilerin savcı ve hakim karşısına dahi çıkarılmadan tutuklandığına da dikkat çeken Çakır, "Savcılar direkt kağıt üstünden tutuklamaya sevk ediyorlar. Sorgu hakimliği de noter gibi tutuklayıp gönderiyor. Son süreçte 200 müvekkilimiz bu şekilde tutuklandı" dedi.

Tutsakların savunma hakkını gasp etmek için SEGBİS konusunda çıkarılan KHK'ya dikkat çeken Çakır "SEGBİS'e çıkmıyorsan susma hakkını kullanmış sayılırsın" anlamında bir hüküm getirilmesini teşhir etti: "SEGBİS'te de yine duruşmalarımızda KHK hükmü getirdiler, eğer SEGBİS'e çıkmıyorsan susma hakkını kullanmış sayılırsın diye bir hüküm getirdiler. Tamamen bir köşeye sıkıştırma ve ya bizim dediğimiz gibi 1 metrekairelik odada ifade verirsin, duyduğun anlaşılıyor."

Çakır, SEGBİS ile duruşmaya bağlanan müvekkillerinin yüzde 70-80'inin verilen hükmü dahi anlayamadığı, bağlantının

kesildiğini ve bir tıklı müvekkillerinin duruşma dışına atıldığını söyledi.

Müvekkilleri Dilan Ekin'in davasında SEGBİS'e çıkmadığı için susma hakkını kullandığı gerekçesiyle savunması dahi alınmadan 7 sene "örgüt üyeliği" ve 4 sene de "örgüt propagandası" gerekçesiyle ceza verildiğini aktardı.

"Tabi ki böyle bir süreçte avukatların SEGBİS'i kabul etmesi mümkün değil. Avukatların SEGBİS'e çıkmama kararı var. Böyle haksız, hukuksuz, hakları gasp eden bir uygulamayı kabul etmek mümkün değil" dedi.

"Duruşmamız 10 Eylül'de tabi biz SEGBİS sorununu çözmeye çalışıyoruz. Görüşmelerimiz devam ediyor. İtirazlarımız devam ediyor" diye ekledi.

"BİZ NE KADAR GERİ ADIM ATARSAK ONLARIN ALANI O KADAR GENİŞLİYOR"

Çakır, SEGBİS'e ilişkin düzenlemek istedikleri konser için Şişli Belediyesi'nin valilik baskısı nedeniyle tahsis ettiği yeri vermekten vazgeçtiğini, bunun üzerine etkinliği yaptıkları Sarıyer Belediyesi'ne ait salonda ise elektriklerinin belediye tarafından kesildiğini anlattı.

Herkes açısından çetin bir süreçten geçildiğini belirten Çakır, şunları ifade etti: "Gerçekten süreç çok sert her birimiz için. Basın emekçileri için de, kamu emekçileri için de, avukatlar için de; muhalif her kesim için. Ama şunu görüyoruz biz ne kadar geri adım atarsak onların alanı o kadar genişliyor. O yüzden biz burada, içeride ya da dışarıda, avukatlar olarak direnmeye, adalet ve özgürlük mücadelesini aynı çizgide sürdürmeye devam edeceğiz. Hem müvekkillerimiz

için hem de kendimiz için."

İDDIANAME TAMAMEN MESNETSİZ TANIK İFADELERİNDEN İBARET

Kendisi de HHB'li avukatlarla birlikte aynı dosya kapsamında yargılanan Av. Ezgi Çakır, iddianamenin tamamen mesnetsiz bir şekilde salt bir tanık beyanını üzerine kurulduğunu söyleyerek; "Ne idüğü belirsiz bir kişiyi getiriyor, yüzlerce kişinin üzerine ifade veriyor, bu yüzlerce insan da bu şekilde tutuklanıyor" dedi.

Çakır tanık beyanı ve dosyadaki çarpıklığı şu sözlerle ortaya koydu:

"Bu insan kim, ne yapmış, ne görmüş, nasıl olmuş, kendisi bu işin neresindeymiş vs. hiçbir şey yok. Kendisi bizim büromuzun müvekkiliydi ve avukatların üzerine de beyanı şu 'HHB avukatı.' Yani HHB avukatı olmak ne zamandan beri bir soruşturmaya konu olabiliyor. HHB 1989'dan beri var olan bir büro. Her zaman da açıklıkla mücadele içinde olduğunu, devrimcilerin ve ezilenlerin avukatlığını yaptığını beyan etmiş bir büro. Kendisi de ayrıca hak ve özgürlük mücadelesinde en ön saflarda avukat kimliğiyle olan bir büro. Yani HHB avukatı olmayı kriminalize etmiş, bir suç kapsamı içinde tanık beyanıyla almış ve tamamen hukuksuz, kanunu alaşağı etmiş bir iddianame aslında.

Birçok arkadaşımız gibi benimle ilgili de çok bir iddia yok. Yani mesnetsiz ya da böyle kökleri olmayan iddialar. Sadece iddia olarak kalanlar. 12 Eylül'de gözaltına alındım. Evde tek başımdım ve 30 tane polisle evim basıldı. Bu neyin korkusu, o evde tek başıma olduğumu bildikleri halde aslında bir gözdağı, bir korkutma, komşunun, sosyal çevrenizin önünde sizi

kriminalize etme amacı bu. Biz buradan onlar adına onursuzluklar çıkartıyoruz. Komşularımız da aynı şekilde aslında. Yapmaya çalıştıklarını başaramıyorlar. Benim 4 yaşında bir kızım var. Babası Süleyman Gökten de aynı dosya kapsamında tutuklandı. O sebeple ben adli kontrol şartıyla serbest kaldım. Ama tabi 10 Eylül'deki duruşmada sanığım."

"BARO TEPKİ KOYMAZSA DAHA FAZLA AVUKAT TUTUKLANIR"

Son olarak İstanbul Barosu'nun da avukatlara ve avukat örgütlerine yönelik saldırılar karşısında sessizliğini korumasını eleştiren Çakır, baronun geri bir tutum sergilediğini ifade etti.

"İstanbul Barosu dünyanın en büyük barosu olmakla övünen bir baro, ama bu büyüklük nerede?" sorusunu soran Çakır, bir meslek örgütü olarak baronun görevini yerine getirmediğini söyledi. Çakır sözlerini şu şekilde sürdürdü:

"22 avukat şu anda tutuklu Ezilenlerin Hukuk Bürosu (EHB), ÖHP'den avukatlar da var. En son Can Tombul tutuklandı. Biz avukatlar olarak, bir meslek örgütü olarak baro tepki koymazsa daha da fazla avukat tutuklanır. Mesleğin onuru, mesleğin saygınlığından bahsederken baronun bu kadar kayıtsız kalması, hiçbir şey olmuyormuş gibi davranması nasıl açıklanabilir.

Şu da var, iktidarın barolar üzerinde de baskısı çok. Mesela cumhurbaşkanlığı kararnamesinde açık açık kayyım atanabileceğini ifade etti meslek örgütlerine. Baro da bir sürü tehdit altında. Sanırım kendi kafalarında bir uzlaşma zemini ve burada da gözden çıkarılan baskı altında ki avukatlar aslında."

Tutuklu avukatlar 'savunma haklarını' savunuyor

Yaklaşık 1 yıldır tutuklu olan Halkın Hukuk Bürosu (HHB) avukatlarından Ebru Timtik *Kızıl Bayrak* gazetesine mektup gönderdi.

Gönderdiği mektupta, yayınların kendilerine ya verildiğini ya da geç verildiğini belirten Av. Timtik, bununla beraber SEGBİS dayatmasıyla savunma haklarının gasp edildiğini ve bu dayatmayı kabul etmeyeceklerini vurguluyor.

Av. Ebru Timtik'in mektubunun tamamı şöyle:

"Ve mücadele arkadaşları, yoldaşlar Emeklerinizin yazın alanındaki ürünlerini bizimle paylaşıyorsunuz. Ve biz çok geriden de olsa gündemi sosyalistlerin bakış açısından öğreniyoruz. Burada adımıza gönderilen *Yürüyüş* dergisi vermediler. Listede yazılı olmasına rağmen 15 günlük Özgürlükçü Demokrasi siparişimizin ancak 2 sayısına ulaşabildik. *Kızıl Bayrak* gazetesini de önce alamadık. Daha sonra 2 ay boyunca postalanmış

gazeteleri toplu olarak aldık. Ve 3 ay sonra toplu olarak 10 sayı geçti elimize. Aylardır *Kızıl Bayrak* da elimize geçmedi... Herhalde zamanaşımına uğradıktan sonra elimize geçer. Her ne kadar geç olsa da burjuva basının bombardımanına karşı *Kızıl Bayrak*'ı elimize almak işçi gazetesini okumak mutlu ediyor insanı.

Bizler gayet iyiyiz. Alnımızın ağıyla ve gücümüz yettiğince mücadelemizi sürdürüyoruz.

Duruşma günlerimiz belli oldu fakat bu kez bir başka sorunla karşılaştık. 1 yıl sonra mahkemeye çıkacağımız bilgisi de isabetli değildi. Hakkımızdaki duruşma bizim yokluğumuzda gerçekleşecekti. Biz yokken nasıl yargılayacaklar bizi? Cevap hazır: "Yüzlerce km ötede 9 ayrı

hapisanede ekranlarınızın başında olursanız duruşmanızı izleyebilirsiniz." Ve tabi SEGBİS sistemi bozulmazsa, bağlantı sağlanabilirse ve elektrikler kesilmezse...

55 ekran monitörün 10 parçaya bölünmesi halinde hem mahkeme salonu hem diğer sanıkları görebileceğimiz...

İşte yargıyı getirdikleri durum bu.

Biz itiraz ettik bu karara. Savunma hakkı olmadan yargılama olmaz. Bu konuda Yargıtay kararı da var. "Sanık duruşmada hazır bulunmak istiyorsa mutlaka bulundurulmalıdır" diyor. Ama bizim hakimler bir KHK'ya bakıyormuş meğer savunmayı yok etmek için: "KHK var o zaman getirmiyorum" deyiverdiler.

Bu durumda biz "Ne de olsa artık

tahliye zamanımız geldi SEGBİS'le de olsa ifademizi verip çıkalım" diyebilir miyiz? Asla... Eğer bize uygularlarsa yol olur, meşrulaşır bu hukuksuzluklar.

SEGBİS uygulamasını kabul etmeyeceğiz. Ne insanlığın kazanılmış haklarını heba ettirebiliriz, ne de avukat olarak meslek onurumuzu çiğnetebiliriz. Aksi halde engizasyonun gizli tanık, gizlenmiş sanık usulünden beter bir duruma düşeceğiz. Mahkemenin bütün üyeleri evlerinden cep telefonuyla bağlanacaklar merkez makinaya...

Nazım "Makinalaşmak istiyorum" şiirini yazar mıydı acaba bugünleri görseydi.

Ancak tarih bilinci zaferi görmektir biliyoruz. Emekçilerin pes etmeyen, hak arayan eylemini, umut verici sözlerini okuyoruz sayfalarınızdan. Zaten bir serçenin yavrusunu uçurma denemeleri bile kitap gibi oluyor buralarda. Karınca-ların taşı delen hırsı öğretiyor..."

“Mücadelemiz nesilden nesle devam edecektir!”

Cumartesi Anneleri/insanları gözaltında kaybedilen yakınları için 27 Mayıs 1995 tarihinde başlattıkları mücadeleyi 700 haftadır sürdürüyor. Aradan geçen 23 yılda devletin gözaltında kaybetme, failleri koruma ve ödüllendirme politikasında bir değişiklik olmadı. Ancak kayıp yakınları mücadeleyi kuşaktan kuşağa sürdürerek en azından yakınlarının kemiklerini bulabilmek için direniyorlar.

Gözaltına kaybedilen Fehmi Tosun'un kızı Besna Tosun annesinin başladığı bu mücadeleyi ikinci kuşak olarak sürdürürken, Abdülkerim Yurtseven'in torunu Berivan Yurtseven de mücadeleyi bayrağını 3. kuşak olarak taşıyor.

Besna Tosun ve Berivan Yurtseven ile gözaltına kaybedilenler için 700 haftadır süren mücadeleyi konuştuk.

“700 HAFTALIK DEĞİL 23 YILLIK BİR DİRENİŞ”

700 haftadır devam eden bu mücadelede seslerinin duyulmaması, daha doğrusu görmezden gelinmesiyle ilgili neler hissettikleri konusunda “700 haftadır Galatasaray'dayız ama bu 700 haftalık değil 23 yıllık bir direniş” diyen **Besna Tosun** şunları dile getirdi: “27 Mayıs 1995'te başladık. 200. haftadan sonra yoğun polis müdahalesi başladı ve anneler 30 hafta boyunca o meydana coplanarak, saçlarından yerlerde sürüklenerek gözaltına alındılar. Bu nedenle oturmalarına 1999'da ara vermek zorunda kaldılar ama bu arayış bu mücadele yeniden oturmaya başlayana kadar farklı alanlarda hep devam etti. 23 yıllık bu direniş, bizim için büyük bir onurdur ama annelerin 23 yıl boyunca evlatlarını aramaları, bir mezar düşü kurmaları bu ülke için büyük bir utançtır. Sadece devleti yönetenler için değil, bu annelerin haykırışını duymazdan gelen herkes için... Binlerce kayıp var, eğer yüz binlerce insan bu kayıplar için Cumartesi Anneleri'yle birlikte alanlara çıksaydı çoktan hakikatin açığa çıktığı, faillerin yargılandığı iklimi yaratmıştıktık.”

“MÜCADELEMİZ NESİLDEN NESLE DEVAM EDECEKTİR”

Görmezden gelinmelerinin tek sebebinin sorumluların gözaltında kaybedilenlerin kemikleriyle yüzleşmekten korkmaları olduğunu ifade eden **Berivan**

Yurtseven ise “Eğer Türkiye bir hukuk devleti ülkesi ise bu 700 haftadır yakınlarını bulmak için Galatasaray Meydanı başta olmak üzere tüm meydanlarda haykıran annelerin, çocukların ve torunların çığlıklarını duyar ve kayıplarımızı kaybedenleri adalet önünde yargırlarlar” dedi.

3. kuşak olarak er ya da geç kayıplarının akıbetinin açıklanacağı inancıyla mücadelelerini her alanda sürdürmeye devam edeceklerini vurgulayarak; “Her şeye rağmen bu mücadelemizden asla vazgeçmeyeceğiz; bu nesilden nesle devam edecektir” dedi.

“AMAÇ SADECE KİŞİLERİ KATLETMEK DEĞİL, GERİDE KALANLARI DA SİNDİRMEKTİ”

Gözaltında kaybetme politikasının gerisindeki nedenler ile kimleri hedef aldığı konusunda, bunun '90'lı yıllarda bir devlet politikası olduğunu belirten **Besna Tosun**, “Sistemantik olarak uygulandı ve bu kaybetme politikası Kürtleri ve bu ülkenin bütün muhaliflerini yok etmeye yönelikti. Amaç sadece kişileri kaybetmek değildi. Geride kalanları da bu korkuyla sindirmektir” dedi. Ancak geride kalanların korkup sinmek yerine başka kayıplar yaşanmasın diye başlattıkları mücadeleyi kuşaktan kuşağa sürdürdüğünü ve sürdüreceğini vurguladı.

Belli olan faillerin cezasız bırakılmasının acılarını katmerleştirdiğini söyleyen **Berivan Yurtseven** ise, hukuk mücadelelerinin sonuçsuz kaldığını belirtti. “O karanlık yıllarda uygulanan politikada dedemizin gözaltına alınmasının tek sebebi Kürt olmasıydı” diyerek başka kayıplar yaşanmasını istemediklerini ifade etti.

“BU SUÇLARI İŞLEYENLER KADAR ÖRTBAS EDEN, CEZASIZ BIRAKANLAR DA SORUMLU”

Gözaltında kaybedilenlerin faillerinin isimleri ile birlikte belli olmasına karşın devlet eliyle korunup ödüllendirmesine ilişkin **Besna Tosun** şunları dile getirdi: “Her hafta bir kayıp dosyasını kamuoyu ile paylaşıyoruz ve bu dosyalarda kişilerin gözaltına alındıklarına dair bilgiler, tanık beyanları ve faillerin isimleri de yer alıyor. Yani bizler her hafta Galatasaray'dan bu dosyalarla bir suç duyurusu yapıyoruz aslında. Ama bu devletin savcılar bu gerçeği görmezden geliyor.” Tosun, kayıp dosyalarının neredeyse yüzde 80'inin daha soruşturma aşamasında kapatıldığına dikkat çekerek bu suçları işleyenler kadar örtbas eden, cezasız bırakanların da sorumlu olduğunu ve er ya da geç yargı önünde hesabını vereceğini söyledi.

“İç hukuk yollarından sonuç alamadığımız halde adalet arayışımızdan hiçbir zaman yılmadık” diyen **Berivan Yurtseven** de davaların AİHM'e taşınarak defalarca Türkiye'nin mahkum edildiğini söyledi. Failler adalet önüne çıkarılıp, cezalandırıldığında; dedelerinin, ninelerinin bir mezar taşı olduğunda ancak acıların dineceğini ifade etti.

“BİRÇOK ANNE ÇOCUKLARININ KEMİKLERİNE HASRET HAYATA VEDA ETTİ”

Cumartesi Anneleri'nin “Sağ aldınız sağ istiyoruz” şiarıyla Türkiye'nin en uzun soluklu mücadelesini başlattıklarını ifade eden **Besna Tosun**, ancak buna kar-

şın birçok annenin çocuklarının kemiklerine hasret bir şekilde hayata veda ettiğini söyleyerek şöyle devam etti: “Kimisi hasta yatağında kaybettiği çocukları için bir mezar düşü kuruyor hâlâ. Hepimiz sevdiğimiz için artık sağ dönmeyeceğini biliyoruz ama bu kabullenmek anlamına gelmiyor, vazgeçmek hiç değil. Sadece kayıplarımızı bulmak için değil çocuklarımızın geleceği için eşit adil bir yaşam için mücadele ediyoruz.”

“Hukukun rafa kaldırıldığı o dönemlerden bugüne değişen bir şey olmadı” diyen **Berivan Yurtseven** geçmişte olduğu gibi bugün de kayıplarının akıbetinin açıklanmamasını teşhir etti. Azalsa da gözaltında kayıp vakalarının sürdüğünü belirtti. “Bunun tek sebebi dedelerimizi, nenelerimizi kaybedenlerin hesap vermemesi, adaletin karşısına çıkartılıp cezalandırılmamalarıdır” diye ekledi.

Besna Tosun, annesinin başladığı mücadeleyi ikinci kuşak olarak sürdürmesine ilişkin şunları söyledi: “Cumartesi Anneleri'yle tanışmam babamın gözaltında kaybedilmesinden hemen sonra oldu. 12 yaşında küçük bir çocuk olarak babamı bulmak için gelmişim Galatasaray'a. Aradan 23 yıl geçti şimdi bir anneyim; büyüdüğüm o meydana şimdi oğlum büyüyor ve sadece babam için değil son kaybımız bulunana ve failer yargılanana kadar orada olacağım. Annelerimizin başlattığı bu direnişin devamacısı olmaktan onur duyuyorum.”

“BAŞIMIZ DİK BİR ŞEKİLDE ALANDA OLMAYA DEVAM EDECEĞİZ”

Nenesinin başladığı mücadeleyi üçüncü kuşak olarak devralan **Berivan Yurtseven** ise “Cumartesi Anneleri'nin çığı Fırat'ın doğusunda ve batısında faili meçhul bırakılmaya çalışılan kayıpların ve zorla kaybedilmelerin hesabını soran kayıp yakınlarının ortak çığıdır” dedi.

Yurtseven sözlerini şu şekilde sürdürdü: “Cumartesi Anneleri'nin 3. kuşağı olarak dedelerimizin nenelerimizin akıbetini sorgulamak bir yandan çok acı vericiyken bir yandan da gurur verici bir durum. Biz dedelerimizin, nenelerimizin akıbetleri açıklanmaya, failer hesap verene kadar Cumartesi günleri başımız dik bir şekilde alanda olmaya devam edeceğiz çünkü başı eğilmesi gereken biz değiliz, biz dedelerimiz ile nenelerimiz ile gurur duyuyoruz ve bu hep böyle devam edecek.”

Kayıplar için yükselttikleri çığlıkların duyulmasını, faillerin cezalandırılmasını istediklerini belirterek; “Tek istediğimiz artık kayıplarımızın akıbetinin açıklanması, dedemizin kemiklerinin bize verilmesi, bayramlarda ziyaret edebileceğimiz bir mezarımızın, bir mezar taşımızın olması!” dedi.

Rant odaklı kentleşme ve doğal afetler

Ordu'da yaşanan sel felaketi sonucunda meydana gelen hasarların giderilmesi uzun zaman alacak. Aşırı yağışlar neticesinde oluşan su taşkını 8 köprüyü yıktı, binlerce insanı mahsur bıraktı. 165 işçi fabrikalarından helikopterle kurtarıldı. Yer yer heyelan ve toprak kayması da yaşandı, bir kişi yaşamını yitirdi.

Türkiye'de sel felaketinin son yıllarda artış içerisinde olduğu görülüyor. Bu yıl Mayıs aylarında Ankara'da peş peşe merkezî yerler sular altında kalmıştı. Geçen sene yine yaz aylarında İstanbul'da da aynı tablo vardı. 2015 Ağustos'unda Artvin Hopa'da meydana gelen sel sonucu onlarca kişi hayatını kaybetmişti. Geriye dönük birçok haber daha sıralanabilir.

Sel felaketinin birçok nedeni vardır, ancak her ne kadar "doğal afet" olarak açıklansa da son dönemde yaşanan sel olaylarını yalnızca aşırı yağışlara bağlamak gerçekçi olmaz. Nasıl ki bir uçak düştüğünde suçu yer çekiminin varlığına atamıyorsak, kent merkezlerinde yaşanan su taşkınlarını aşırı yağışlara bağlayamayız. İnsanlık olarak illa ki önleyemediğimiz doğa olayları var. Ancak bazı felaketleri de "doğal" afet olarak göremeyiz. İçerisinde yaşadığımız dünyanın bir doğal döngüsü, düzeni var.

Ordu'da yaşanan sel felaketinin üç temel nedenini TMMOB açıkladı: "İlki dere yataklarındaki yapılaşma, ikincisi Karadeniz Sahil Yolu'nun oluşturduğu setin derelerin Karadeniz'e ulaşmasına engel olması, üçüncüsü de HES'ler nedeniyle derelerin akış rejiminin bozulmasıdır."

Dere yataklarının rant sonucu imara açılması ya da seçim vaatlerine iliştirilen imar barışı kapsamında dere yataklarında var olan yapılaşmaya ruhsat verilmesi yağışlar sonucu biriken suyun sele dönüşmesine sebebiyet vermektedir. Karadeniz Sahil Yolu'nun proje aşamasında da çeşitli tartışmalar yaşanmış, bu yolun sahile değil, tepelere yapılmasını gerektiren raporlar yayınlanmıştı. Projeye karşı çıkan avukat Cihan Eren bir silahlı saldırı sonucu 22 Temmuz 2005'te öldürülmüştü. Nitekim sel sonucu bu yolun üzerinde bulunan bir köprü yıkıldı. HES'ler (Hidroelektrik Enerji Santrali) ise her ne kadar yenilebilir, temiz enerji olarak bilinse de gerek kurulduğu akarsuya gerekse de çevresine verdiği zararlar ile daha çok gündemdedir. Doğal döngü-

yü bozucu niteliktedir. Ordu'da 34 dere bulunmaktadır. Bu derelerin üzerinde, çoğu çalışan, bir kısmı bitmek üzere olan 15 HES kurulmuştur. En uzun ve büyük ırmak olan Melet Irmağı üstünde 6 HES yer almaktadır.

Sel ve benzeri felaketlerin nedenlerine dair açıklamayı bunlarla sınırlı tutamayız. Anlaşılacağı üzere sorun kent planlamasından başlıyor. Kentleşme politikaları tarihsel süreç içerisinde barınma ihtiyacını karşılamadan dışarıda kâr sağlama amacına hizmet etmektedir. Konut projeleri, büyük sermayedarların yanı sıra belediyelerin de rant elde etme alanları haline gelmiştir. Müteahhitlerin belediye başkanı olma hevesi de buradan gelmektedir. 2010 yılında yapılan bir yasal değişiklik ile büyükşehir belediyelerine herhangi bir araziye "kentsel dönüşüm" alanı olarak tahsis etme yetkisi verilmiştir.

İnşaat-gayrimenkul sektörünün özellikle AKP döneminde büyük bir ivme kazandığını biliyoruz. Bu ivme, AKP'nin süreç boyunca yaptığı bir dizi stratejik hamle ile sağlanmıştır. TOKİ en tipik örneğidir. TOKİ 1984 yılında kurulmuş olup amacı küçük ölçekli müteahhitlere ve ev sahibi olmak isteyenlere kredi sağlanması olarak belirlenmiştir. Ancak 2002-2008 döneminde 14 yasal değişiklik ile devasa bütçeli ve dokunulmaz bir devlet aygıtı haline getirilmiştir. TOKİ imar izni verme, devlet arazisini özelleştirme, belirli bölgeleri kentsel dönüşüm sahası ilan etme ve dönüşüm projelerini yönetme gibi ge-

niş yetkileri ile donatılmıştır.

2001 krizi üzerine gelen bir iktidar olarak AKP, 2007 yılının sonuna dek IMF programını eksiksiz yerine getirdi, inşaat sektörüne sistematik olarak yöneldi. Bu sektör diğer imalat alanları ile bağlantıları sayesinde hızlı bir büyüme süreci yarattı, kriz döneminde geniş bir istihdam alanı açtı. 2008 yılıyla beraber "hızlı ve ne pahasına olursa olsun büyüme" anlayışı ile hareket eden AKP, seçimlerde de önemli bir propaganda aracı olarak kullandığı "mega/çılgın" projelerini öne çıkardı. Sayısız projelerden son öne çıkanları, İstanbul'a üçüncü köprü, üçüncü havalimanı ve Kanal İstanbul projesidir. Karadeniz Sahil Yolu projesi de aynı heves ile tamamlanmıştır. Bu propagandalar seçimde olumlu etki bıraktı, icraat konusunda AKP önceki iktidarlar ile karşılaştırıldığında açık ara öne geçti.

AKP döneminde yönelimin inşaat sektörüne dönük olması, tüm dünyada gözlemlenen finansallaşmanın, kentlerin metalaşmasının, yani kapitalist üretim tarzının doğal sonucudur. Ayrıca 24 Ocak kararları ile neo-liberal politikaların da bir uzantısıdır. Bu dönemde alt sınıflara ev kredileri dağıtılarak, işçi ve emekçiler de borçlandırıldı. Borçlanma ile emeğin sermaye düzenine bağımlılığı artırıldı.

AKP bu dönemde kendi yandaş sermaye grubunu da oluşturdu. Bazıları on yıl önce sektörde dahi olmayan bu sermayedarlardan birkaçı Torunlar, Sinpaş, Kiler, Limak, Ağaoğlu, Kalyon, Gap olarak sayılabilir. TOKİ'nin ve mega projelerin

ihaleleri bu sermaye gruplarına dağıtıldı. Kamu-özel işbirliği projelerinde bu gruplara hazine garantisi verildi.

Bütün bu adımlar dışında mevcut iktidarın inşaat ve gayrimenkul sektörüne stratejik yönelişi başka adımlar ile de açıklanabilir ancak bu kadarı bile yeterlidir.

Ranta dayalı kentleşme sonucunda zaman içerisinde ormanlar yok edildi, şehirler betonlaştırıldı. Büyük orman yangınları çıkartılarak yanan arazilere oteller yapıldı. Her yere imar yapma mantıksızlığı ile dere yatakları dolduruldu, dereler kurutuldu. Ormanlık alanlar yok edilerek maden ve taş ocakları yapıldı. Kanal İstanbul gibi projeler ile deprem bölgesi olan alanlar yeni felaketlerin adresi olma riskini taşıyor.

Kent planlamasının merkezine doğa ve insanı değil, çıkar ve kârı koyan sermaye düzeni doğa ve insan yaşamını tehdit etmeye devam etmektedir. Yaşanan felaketler mevcut teknoloji ile önlenemez. Kent planlaması sağlıklı, yaşanılabilir, doğa ile uyumlu hale getirilebilir. Ancak böyle bir tercih düzenin işleyişine terstir. Sorun, onu yaratan düzenin ortadan kaldırılması ile çözülebilir.

U. AZE

Yararlanılan kaynak:

- *Hegemonyanın harcı: AKP döneminde inşaata dayalı birikim rejimi, Ankara Üniversitesi SBF Dergisi, Cilt 71, No. 2, 2016, s. 599-626*

Gre(if)v yargılanamaz!

Greif işgali son yıllarda, her yönüyle tam bir işçi grevi olma niteliklerini taşıyan bir süreç olarak gelişti. Örgütlenme ön sürecinden tabana dayalı yapısına, bütün işçilerin ortak karar aldığı işçi demokrasisinin işletilmesinden mücadele anlayışına kadar...

Greif işgalini diğer işçi eylemlerinden ayıran özellikleri tam da bu niteliklerinden kaynaklanıyor.

Fabrika temelli örgütlenmeye dayalı Greif işgali kendini bununla sınırlamaya- rak işçi sınıfına dönük başta taşeronluk saldırısı olmak üzere her türlü saldırıya karşı net bir duruş sergiledi. Çeşitli yasalarla güdükleştirilen ve kullanılmaz hale

getirilen grev silahını gerçek anlamıyla hayata geçirdi. Bu da patronların ve sömürü düzeninin koyduğu yasa ve sınırlara takılmadan işçi sınıfının mücadele yasalarıyla hareket edilmesiyle gerçekleştirildi. Greif işgalinde fiili-meşru mücadele anlayışı temel alındı. "Söz,yetki, karar işçilere" anlayışının devrimci işçilerin çabalarıyla hayata geçtiği bir işçi eylemi oldu.

Greif işgali sermayenin saldırılarına nasıl yanıt verilmesi gerektiğini gösterdiği gibi; mevcut bürokratik, uzlaşmacı, işbirlikçi sendikal anlayışların nasıl parçalanacağını da gösteren önemli bir deneyim olarak da yaşandı. Devrimci

sınıf sendikacılığı anlayışının önemli bir örneği oldu. İşçi sınıfı mücadelesinin deneyimlerinin süzülmesiyle bir bütün olarak hayat bulan Greif işgali, sendikal mücadelede yeniyi yaratma mücadelesinin nasıl örülmesi gerektiğini gösterdi. Bu açıdan da sınıflar mücadelesinde hak ettiği yeri aldı.

Greif Direnişi, her açıdan yeniyi temsil etmesi sermayenin olduğu kadar sendikal bürokrasinin de saldırılarına, karalama çabalarına maruz kalmasına neden oldu. Kendinden önceki ileri sınıf eylemlerinin karşı karşıya kaldığı saldırılar gibi...

GREİF İŞGALI ÜZERİNDEN HAYATA GEÇİRİLEN SALDIRI, İŞÇİ SINIFININ İLERİCİ MÜCADELE BİRİKİMİDİR!

Greif işgalini şekillendiren ilkeler ve mücadele anlayışı işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı saldırılar karşısında izlenmesi gereken yolu gösteriyor. Yasalarla sendikaların işlemez hale geldiği bu süreçte, en ufak hak mücadelesini engellemek için hayata geçirilen saldırılar, ağır çalışma koşulları ve kölelik uygulamalarına karşı yapılması gereken Greif'in yolundan gitmektir. Sermayenin ve iktidardaki güçlerin en büyük korkusu da budur. Bunun için her gün yeni saldırılar devreye sokuluyor. Sendika ve demokratik kitle örgütlerinin, her türlü yetkiyle donatılmış Devlet Denetleme Kurulu denetimine sokulması da bu adımlardan biridir. Fiili meşru mücadele hattı örülmeden bu

uygulamaların karşısında durmak mümkün değildir. Sermaye ve devletin dümenindeki güçler bunu bildikleri için sınıf mücadelesinin devrimci-ilerici değerlerine saldırmaktadırlar. 4 yıl aradan sonra tekrar açılan Greif davası bunun önemli bir göstergesidir.

Greif işgaline açılan dava tek başına hukuki bir saldırı değildir. Sermayeye hizmette sınır tanımayan ve gerici rejimini kurmaya çalışan iktidarın sınıfa, sınıfın örgütlülüklerine ve toplumun ilerici mücadele dinamiklerine dönük siyasi boyutu da olan bir saldırıdır.

Yaşasın Greif işgalimiz!

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
İşgal, grev direniş!**

Dava sürecini birlikte örgütleyelim

Greif davasına sahip çıkmak; işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci, ilerici mücadele birikimine sahip çıkmaktır.

Greif davasına sahip çıkmak; bas-kıcı gerici sömürü düzenine karşı durmak demektir.

Greif davasına sahip çıkmak; işçi sınıfı ve emekçilerin fiili meşru mücadele anlayışına sahip çıkmaktır.

Greif davasına sahip çıkmak; toplumun ilerici değerlerine ve birikimine sahip çıkmaktır.

Bu saldırının karşısında durmak da, başta bütün öncü ilerici işçiler, sendikalar ve ilerici toplumsal kesimlerin görevidir.

Greif üzerinden işçi sınıfının fiili-meşru mücadele anlayışına dönük gerçekleştirilen saldırıya karşı mücadeleyi büyütme işçi sınıfının devrimci geleceğini yaratma iddiasındaki bütün güçlerin görevidir. Bu bilinçle, Greif'i yargılamaya çalışanların oyununu bozmak ve Greif'in temsil ettiği mücadele birikimi ve değerlerini sermayenin ve hizmetçilerinin karşısında güçlü biçimde savunmak için herkesi mücadeleyi büyütme ve dava sürecini birlikte örgütlemeye davet ediyoruz.

"Bu dava sermayenin gelecek Greif'lere hazırlığıdır!"

Greif Direnişi. 60 uzun işgal günü. İşte bu tarihi direniş, üstünden 4 yıl geçmesine rağmen sermaye devletinin yine hedefinde. Çünkü bu direniş işçi sınıfının devrimci geleceğini temsil etmektedir. Gaziosmanpaşa 1. Asliye Ceza Mahkemesi 2018/532 dosya numarası ile açılan davanın iddianamesi ise yargı ve işbirlikçi sendikal ağalığın sermaye düzenine nasıl hizmet ettiğini şimdiden gösteriyor.

Savcı iddianamesinde yer verdiği ve dava için dayanak olarak gösterdiği gerekçelerin başında, direniş sırasında

DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası yöneticilerinin yönlendirmesiyle direniş bırakarak karakolda ifade veren işçilerin dilekçeleri geliyor.

İkinci olarak Greif patronunun şikayetiyle açılan ve yine DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası ağalarının direniş aleyhinde verdikleri ifadeyle polis baskınına dayanak yapılan mahkeme kararı yer alıyor iddianamede.

Her aşamada ihanetçi sendikanın rolü karşımıza çıkmaktadır. Direniş sürecinde sendikal ihanet şebekesi işlerini yapmıştı. Şimdi de "adalet mülkün te-

melidir" ilkesiyle sermaye yargısı kaldığı yerden işçi ve emekçilerin mücadelesine karşı yeni bir hamle yapmaktadır.

İşgal eylemini bitirmek için yapılan polis baskınındaki gözaltı işlemleri ta-kipsizlikle sonuçlandı. Şimdi de yargı ikinci bir saldırı gerçekleştirmekte. 4 yıl sonra açılan bu dava sermayenin gelecek Greif'lere hazırlığıdır.

İşgal, grev, direniş hakkımızı yargılatmayacak, sermaye düzeninin yargısını ve ihanetçi sendikal şebekelerini yargılayacağız!

Greif İşgali; tarihte bir mihenk taşı!

10 Şubat 2014 günü İstanbul Hadımköy'de Amerikan tekeli Greif fabrikasının işçileri, 60 gün süren sarsıcı işgal eylemine başladı. İşçi sınıfı eylemlilikleriyle zaman zaman çıkışlar yakalasa da yasal-icazet sınırları içinde kalan kısır döngüyü Greif işgali ile aşmayı başardı. Sınıf hareketinde militan bir ileriye atılışın ifadesi oldu. Tıpkı işçi sınıfının direniş tarihinde Kavel'de, Tariş'te, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nde olduğu gibi... 12 Eylül sonrasında gerçekleşen direnişlerden belirgin farklılıklar taşıyan bu uzun soluklu ve örgütlü işçi eylemi, mücadele anlayışı ve çizgisiyle sınıf hareketinin önündeki engellerin aşılabileceğini ve ileriye taşınabileceğini gösterdi.

BİZ KİM MİYDİK?

Hayatta seyircilere yer olmadığını, işçi sınıfının geleceğinin ellerimizde olduğunu, kaderimizi nasırlı ellerimizle değiştirebileceğimizi anladığımız anda direnişin heyecanını taşıyan işçilerdik. Yıllarca boyun eğdirilen, ama küçücük bir dokunuşla korkuların önüne geçen insanca bir yaşamı ve kardeşleşmeyi anlayan işçilerdik. 44 ayrı taşeron bölünmüş 1500 Greif (Sunjüt) işçisiydik. 250'ye yakın kadrolu işçi dışında taşeron belasıyla uğraşan işçilerdik. Aynı işi yaptığımız halde taşeron-kadrolu diye ayrılan, işçilerin fabrikada hiçbir söz sahibi olmadığı, hor görülen işçilerdik.

Kadrolu arkadaşlarımızın Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na (DİSK) bağlı Tekstil İşçileri Sendikası'na üyelik ve yetki başvurusuyla başladı tüm direnişimiz. Yekti belgesinin gelmesiyle öncü işçi arkadaşlarımızın birinin işten atılması ile tüm fabrika iş bırakarak patronlara karşı gücümüzü gösterdik. Daha sonrasında kadrolu-taşeron demeden bir olup örgütlenme sürecimizi devam ettirdik.

Taşeronların toplu sözleşmelerde yetkisi olmadığını biliyorduk. Zaten taşeron çalışma demek işçilerin güvencesiz, esnek, kölece çalışmak ve işçi sınıfını bölmek demektir. Ama bizler bu durumun sınırlarına takılmadan örgütlenmeyi sürdürdük. Bölüm komitelerinden, fabrika komitesine taban inisiyatifi oluşturduk. İşçi demokrasisinin en ileri örneklerini oluşturup kararlarımızı, direniş hattımızı

kendimiz belirledik, kendimiz denetledik. Artık boyun eğip her şeyi kabul eden değil, kendi kendini yönetmeyi bilen işçiler olduk.

60 gün boyunca eylemimizi büyük bir heyecanla sürdüren, dayanışmayla gücünü arttıran, geleceğe umutla bakan işçileriz.

GREİF DİRENİŞİ KENDİ SINIRLARINI AŞTI!

Dar ekonomik taleplerin ötesine geçerek, işçi sınıfına kölelik koşullarını dayatan taşeron sistemine karşı İstanbul Hadımköy'den yükseltile direniş bayrağı, başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumun çok değişik kesimleri tarafından büyük bir heyecan ve coşkuyla karşılandı. Cüretli bir çıkışın ifadesi olan bu fiili direniş, mücadeleye dair inanç, güven ve umut aşılayarak, son derece anlamlı bir desteğin ve dayanışmanın konusu oldu.

Bununla birlikte, sınıf hareketinin kötürümleşmesinde rol oynayan sendikal bürokrasinin denetimi nedeniyle, işçi sınıfının örgütlü kesimlerinin desteğini alamadı. Çünkü Greif, sadece kapitalist patronlara değil, sendika bürokrasisinin sınıf hareketini kötürümleştiren yasal-icazetçi çizgisine karşı da yükseltile bir mücadele bayrağı oldu. Direniş süreci boyunca sendika bürokratlarının dayatmalarına ve ihanetine karşı yürütülen ilkel ve kararlı mücadele gericilikle karşılandı. DİSK'te cisimleşen sendikal bürokrasi, Greif gibi bir direnişe sırtını dönmekle

kalmadı, grev kırıcılığı yaparak ihanetin dipsiz kuyusunda debelenen DİSK Tekstil çetesine açıkça destek sunabildi. Böylece Greif Direnişi sendikal cepheye yaşanan yozlaşma ve çürümenin boyutlarına yepyeni bir düzeyde açıklık getirdi.

Greif, kendi sınırları içinde etki yaratarak geride kalmış bir direniş değil, sınıf hareketinin devrimci geleceğidir. Devrimci bir önderliğe sahip olmak sayesinde her açıdan örnek ve yüz ağartıcı bir pratiğin sergilendiği bu militan işçi eylemi, sınıf hareketi açısından paha biçilmez kazanımlarıyla, dersleri ve deneyimleriyle, her dönemde ileriye atılan tüm sınıf bölüklerine yol göstermeye devam edecek.

Nitekim aradan geçen yıllarda sınıf hareketinde yaşanan gelişmeler bunun doğrulanması oldu. Greif'in fiili direniş çizgisini simgeleyen "İşgal, grev, direniş!" sloganı pek çok işçi eyleminde, direnişinde ve işgallerde yankılanıyor. Son yıllarda artan baskı ile birçok eylemliliğe yasaklamalar ve engellemeler getiriliyor. İşte böyle bir dönemde Greif işgalinin yarattığı birikim, mücadele ruhu, eylem biçimi tüm sınıfa izlenmesi gereken yolu gösteriyor. Yüzü aşkın fabrikada on binlerce metal işçisinin günlerce süren eylemlerine bakıldığında Greif işgalinin etkisi açık biçimde görülüyor. Türk Metal çetesini çaresiz bırakan, Türk Metal-MESS saltanatını sarsan Metal Fırtına Greif'in açtığı yoldan, sınıf hareketi saflarında fiili-meşru mücadele eğilimi ve bilincinin geli-

meye başladığının somut bir göstergesi oldu.

DİRENİŞ KAZANDI!

İşgalden bir yıl sonra Greif'te taşeron sisteminin kalkması, Greif Direnişi'nin etkisine ve gücüne bir başka önemli gösterge oldu. Greif işçilerinin taşeronu kaldırmayı hedefleyen mücadelesini "hayalcilik"le suçlayan satılık sendika ağaları bugün tam bir arsızlıkla bunu kendi başarları gibi sunmaya çalışıyorlar. Şu tartışmasız bir gerçek ki, Greif'te taşeron sisteminin kalkması 60 günlük sarsıcı direnişin etkisidir.

Eğer, bedel ödemeyi göze alarak büyük bir kararlılıkla öne atılan Greif'in direnişçileri sendikal ihanet ile yüz yüze kalmalardı, Greif Direnişi, sınıf hareketi açısından çok daha büyük kazanımlarla sonuçlanacak, sınıfın örgütlenmesinin önündeki en önemli engellerden biri olan taşeron sistemine büyük bir darbe olacaktı. Ancak, sözde "taşeron cumhuriyeti"ne bayrak açan çürümüş sendikal bürokrasi, direniş çizgisinin karşısına çıkarak yasal-icazetçi çizgiyi dayatmakla kalmadı, kapitalist patronlarla açık işbirliğine dayalı ihanet karşısında utanç verici bir tutum sergiledi.

Buna rağmen Greif Direnişi kazandı! Hem Greif'te taşeron sistemine son vererek hem de taban inisiyatifi dayalı örgütlenme ve fiili direnme çizgisiyle sınıf hareketinde yeni bir dönemin önünü açarak!

“Greif”teki işgal, grev, direniş yargılanamaz!”

Hadımköy’deki Greif fabrikasında gerçekleştirilen 60 günlük işgale karşı sermaye devletinin 4 yıl sonra açtığı davaya ilişkin gerçekleştirilen basın toplantısında sınıf hareketinin devrimci geleceği olan Greif’in ve “işgal, grev, direniş” meşruluğunun yargılanamayacağı vurgulandı.

12 Ağustos’ta Taksim’deki Eğitim Sen binasında yapılan basın toplantısı “işgal, grev direniş” şiarıyla başlayan Greif işgalinin hatırlatılmasıyla başladı. Aradan geçen 4 yıla karşın sermaye devletinin bu direnişe yönelik saldırganlığının yeni bir dava ile devam ettiği belirtildi. Ayrıca DİSK Tekstil bürokratlarının da bu saldırganlığa ortak olduğuna dikkat çekildi.

Açılış konuşmasının ardından Greif’teki sömürü ve kölelik koşullarıyla birlikte örgütlenme ve işgal süreci ile sendikal ihanete karşı mücadeleyi anlatan sinevizyonun gösterimi gerçekleştirildi.

“GREİF, YILLAR SONRA GERÇEK ANLAMDA BİR GREVDİ”

Ardından DEV TEKSTİL adına yapılan konuşmada dört buçuk yıl aradan sonra tekrar bir dava açılmasının ne anlama geldiğini ortaya koymak için bu toplantıyı gerçekleştirdikleri belirtildi. Bu davanın açılmasının “işgal, grev, direniş” anlayışına yönelik bir saldırı olduğu söylenerek Greif sürecinin işçilerin fiili-meşru mücadeleye nasıl çekilebileceği noktasında örnek oluşturduğunun altı çizildi. Greif işçilerinin ‘80’lerden sonra gerçek anlamda bir grev gerçekleştirdikleri ifade edilen konuşmada, Greif’te grev hakkına yönelik engelleme ve yasaklara rağmen işçilerin fiili olarak bir greve çıktığına dikkat çekildi.

Sermaye devletinin bu işgal karşısında takındığı düşmanca tavrın yanı sıra sendika bürokratlarının da işgali sonlandırmak için ihanet içerisinde olduğu hatırlatılan konuşmada, işçi sınıfının yasalarına göre hareket edilen Greif işgali karşısında korkuya kapılan sendika bürokratlarının direnişe uzak durduğu ve görmezden geldiklerine, işgalin karşısında durduğuna dikkat çekildi.

“DİSK TEKSTİL VE SERMAYE AYNI SAFTA”

Greif işçilerinin taban örgütlülüğünü

esas olarak mücadeleyi ördüğü yinelenen konuşmada, işgalin Kavel Direnişi ile ortak yanlarına dikkat çekerek Kavel’de sendikaların desteği söz konusu iken Greif’te tam tersi bir tablonun hakim olduğu söylendi. Keza toplumsal muhalefetin de işgale gerekli desteği vermediğine değinildi.

Sermaye iktidarının yeniden bir dava açtığına işaret edilen konuşmada, bu davaya gerekçenin DİSK Tekstil’in açıklaması ve kendi eliyle karakola götürdüğü bir grup işçiye verdirdiği ifade ile o dönem Greif yöneticileri ve taşeron patronlarının yaptığı suç duyuruları olduğu belirtildi.

AKP iktidarı ile son dönemde Türkiye’de işçi sınıfına yönelik artan saldırılara ve grev yasaklarına değinerek sözlerini sürdüren Murat Yıldırım, Flormar işçilerinin direnişine yönelik saldırganlık üzerinde durdu. KHK ile ihraç edilen kamu emekçilerinin direnişlerine yönelik tahammülsüzlüğünü hatırlattı.

Sermaye devletinin Greif şahsında işçi sınıfının fiili-meşru mücadelesini hedef olarak engellemek istediğini vurgulayan Yıldırım, DDK’ya sendikaları denetleme yetkisi verilmesinin de böylesi bir adıma hizmet ettiğini belirtti. Greif davasına sahip çıkmayanların işçi sınıfının fiili-meşru mücadele hattına yönelik saldırıya, işçilere yönelik baskı ve saldırganlığa ortak olacağını belirten Yıldırım, tüm sınıf dostlarını Greif değerlerini savunmaya çağırarak konuşmasını sonlandırdı.

“GREİF DEĞERLERİYLE MÜCADELEYE”

Greif işgaline katılan Engin Yılgin, Greif’teki çalışma ve kölelik koşullarına değinerek 44 taşerona karşı yürüttükleri örgütlenme çalışmasından bahsetti. Doğru adımlar ve doğru politikalarla bir yıl boyunca süren ısrarlı çalışma sonrasında Greif değerlerinin yaratıldığını söyleyen Yılgin, işçilere sınıf bilincinin yanı sıra sendikal bürokrasi gerçeğini ve işçi sınıfının fiili-meşru yasalarının esas alınması gerektiğini anlattıklarını anımsattı.

Komiteler aracılığıyla taban örgütlülüğünün sağlandığını ve kendilerine dayatılan sömürü ve sefalet koşullarına karşı işgal sürecini hayata geçtiklerini belirten Yılgin, Greif’in ortaya koyduğu

değerler ışığında işçi sınıfının kendisine dayatılan saldırılara karşı fiili-meşru mücadelenin büyütülmesi çağrısıyla açıklamayı sonlandırdı.

“GREİF TÜM İŞÇİLERE YOL GÖSTERİYOR”

Ardından Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) adına söz alındı. Konuşmada, Greif işgalini gerçekleştiren işçilerin, hangi yolla mücadelenin örgütlenmesi gerektiğini bütün işçilere gösterdiğine dikkat çekildi. Bu anlayışla 2015’te metal işçilerinin Greif’in dersleri ışığında fiili-meşru bir mücadele sürecini başlattığına vurgu yapılan konuşmada, bütün işçi sınıfının böylesi bir yolu izlemesi gerektiği söylendi.

Sendikal bürokrasinin tabandan örgütlenen fiili-meşru mücadele hattından nasıl korktuğunun bu mücadele süreçlerinde ortaya çıktığı üzerinde durulan konuşmada, Greif davasında işçi sınıfının ve sermayenin karşı karşıya geleceği söylenerek TOMİS olarak bu süreçte davanın sahiplenileceği belirtildi.

“BU DAVA BÜTÜN İŞÇİ SINIFINA KARŞI AÇILMIŞTIR”

Av. Bülent Şimşek işgal sürecinde olduğu gibi bugün de işçilerin yanında olacaklarını vurguladı. Davanın nasıl sonuçlanacağını önemli olmadığını, bu davanın işçi sınıfına karşı açıldığını söyledi.

Bilgilendirme toplantısı, davayla ilgili detaylar hatırlatılarak devam etti. 191 işçinin yargılandığı davanın Gaziosmanpaşa 10. Asliye Ceza Mahkemesi’nde 12 Kasım’da görüleceği belirtildi. Aynı zamanda toplumun ilerici, devrimci güçlerine yönelik bir saldırganlık olan bu davanın sıradan bir dava olmadığı, ilerici bütün kesimler tarafından sahiplenilmesi gerektiğinin altı çizildi. “Greif yargılanamaz, işçi sınıfının hak arayışı yargılanamaz, bu ülkenin ormanları dereleri sermayeye peşkeş çekilemez” denilerek işçi sınıfının ilerici değerlerine sahip çıkılacağı, sermayeyi arkasına alan gerici odakların saldırılarına karşı mücadele edileceği vurgulandı.

İşçi sınıfının taban örgütlülüğünü esas alan, savunan ve bu topluma her türlü kötülüğü dayatanlara bir yanıt verebilmek için herkes Greif davasına sahip

çıkmaya çağrıldı.

“SENDİKALAR MÜCADELEYİ ORTADA BIRAKTI”

Konuşmanın devamında, basın toplantısı için sendikalara yapılan yer başvurusunun reddedildiği belirtilerek bu tutumun bile ilerici bir mücadele anlayışı karşısında duyulan korkunun, sindirilmişliğin bir yansıması olduğuna dikkat çekildi. Sözde taşeron sistemine karşı mücadele başlattığını söyleyen DİSK’in 44 taşeronun olduğu Greif’teki mücadeleyi ortada bıraktığı söylendi.

Bu hatırlatmaların ardından, İstanbul Tıp Fakültesi’nde taşeron işçilerinin hakları için mücadele verdiğinden dolayı işten atılan Cemal Bilgin söz aldı. Kendilerinin de Greif direnişini ziyaret ettiklerini, bu direnişi örnek aldıklarını ve mücadele ettiklerini anlatan Bilgin, Greif’te sendikaların direnişi sahipsiz bıraktığını söyleyerek kendisinin de mahkemede işçilerin yanında olacağını belirtti.

“KRİZE KARŞI VERİLECEK MÜCADELELER DE ŞİMDİDEN HEDEF”

Söz alan MİB’li bir işçi, davanın kriz ve işten atma saldırılarının olduğu bir dönemde işçi sınıfının ortaya koyabileceği mücadelelere karşı açıldığını da görmek gerektiğine dikkat çekti. Ardından bir emekçi kadın “Bu dava Greif davası değil, bu dava işçi sınıfının davasıdır” dedi.

Kamu Çalışanları Birliği (KÇB) adına konuşan kamu emekçisi, Greif işgalinin yanında olduklarını hatırlatarak kamu emekçilerine yönelik KHK saldırılarına değindi. Greif’e ve kamu emekçilerine saldıran gücün aynı olduğunu ve buna karşı mücadelenin de bir olması gerektiğini söyleyen kamu emekçisi, “Greif davası bizim davamızdır” diyerek öncü kamu emekçileri olarak duruşmada olacaklarını söyledi.

Zeytinburnu Belediyesi direnişçisi Kenan Güngördü de işçi ve emekçilerin birlikte hareket etmesi gerektiğini söyledi. Greif davasının bugün açılmasının kriz saldırıları nedeniyle harekete geçebilme potansiyeline sahip olan işçi sınıfına bir gözdağı olduğunu ifade etti.

Basın toplantısı, dava öncesindeki sürecin görüşme ve toplantılarla örgütleneceği belirtilerek sonlandırıldı.

Cevabımız: İşgal, grev, direniş!

Bu sabah uyandığımda bir şeylerin değiştiğini, umut ve iyimserliğin ruhumda yeşerdiğini hissettim.

Üzerimdeki karamsarlık, mutsuzluk, çaresizlik silinmiş gibiydi.

Benimle birlikte fabrikada çalışan arkadaşlarla heyecanlı günler yaşıyorduk. Bizi aynı heyecana ortak yapan, kadrimizi değiştirecek olan bir mücadelede birleşmiştik. Evet yıllardır emeğimizi sömüren, kanımızı emen, bizleri taşeronla bölüp kölece çalışma koşullarına mahkum eden, üç kuruşa çalıştırıp haklarımızı gasp eden Greif ve onun asalak taşeron patronlarına karşı artık örgütlü ve bilinçliydik.

Öğreniyorduk atık bu sömürü çarkını nasıl değiştirebileceğimizi.

Öğrendikçe daha çok güveniyorduk kendimize ve birbirimize.

Artık sadece Greif ve taşeron patronlarını daha çok zengin etmek için emek harcamıyorduk. Kendi çalışma koşullarımızı, ücretlerimizi, haklarımızı iyileştirmek, onurumuza, alın terimize sahip çıkmak için de emek harcıyorduk.

Ne kadar güzelleştirdi bizi ortak sorunlarımız için yan yana gelmek. Düşmanlıklar, nefretler nasıl da eriyip yok oldu aramızdan.

Hani diyorlardı ya her koyun kendi bacağından asılır... Koyun olmadığımızı, aksine bir sınıf olduğumuzu ve örgütlenip bir araya geldiğimizde nasıl da değişiyor birçok şey.

09.02.2014

Günlüğüme yazdığım bu yazıdan bir gün sonra gerçekleşti Greif işgalimiz. 10 Şubat 2014. Tam 60 gün sürdü. Dolu dolu 60 gün. İlmik ilmik bir yıl boyunca bölüm komitelerimiz, fabrika komitelerimizle

yürüttüğümüz sendikal örgütlü mücadelemiz, toplu sözleşme uyuşmazlıkla sonuçlanınca ne sendika ağalarının ne de sendikal yasal icazet dedikleri darlığa takıldı, söz-karar artık işçilerdeydi. İşçi demokrasisiyle işleyen komitelerimizde alınan karar işgal, grev, direniş.

Taşeron patronları ve sendika ağaları direnişimizi parçalamaya çalışırken bizler direniş alanımızı mücadele okuluna dönüştürdük. Paneller, forumlar, konserler, eğitim toplantıları, işçi sineması, emekçi kadın komisyonu çalışmalarımızla direnişimizi daha da güçlendirdik.

Fabrika alanına daralmayan, meydanlara, alanlara, çevre fabrikalara, direnişlere sesimizi, taleplerimizi, dayanışma çağrılarımızı, bildirilerimizi dağıtıyorduk. Greif'in diğer işletmelerine gidip bu onurlu direnişe katılmalarını, kölece çalışma koşullarına başkaldırmalarını söylüyorduk.

Emekçi kadın komisyonumuzda aldığımız kararlarla Boğaz Köprüsü'nü trafiğe kapatıyor, militan direnişlere imza atıyorduk. Bu şanlı direnişle sendikalarımızı sarmalamış sendika ağalarının gerçek yüzlerini, onların almış olduğu ihanetçi kararları direnişimizin pratiğiyle teşhir ediyorduk.

Sendikaların işçilerin öz örgütlülükleri olduğunu ve sendikaların işçilerin kendileri olduğunu, işverenler adına örgütlerimize uzanan işbirlikçi sendika ağalarına karşı mücadele edeceğimizi haykırıyorduk.

Evet bu şanlı direnişin nasıl örgütlendiği ve nasıl yaşandığına dair bir kitap ve bir belgesel çıkarıldı.

Okuyup, izlediğimde aynı heyecanı yaşıyorum. Mutsuz, umutsuz, çaresiz, iş

ve ev arasındaki yaşamım bu direnişle nasıl da değişmişti artık.

Daha insanca çalışma ve yaşam koşullarına sahip olmak, taşeron cehennemini olan kölelik düzenini def etmek, anayasal hakkımız olan sendikal toplu sözleşme hakkına sahip olmak için verdiğimiz bu mücadelede; artık başka bir dünyanın mümkün olduğunu ve bu dünyayı yaratmak için ezilenlerin, sömürülenlerin, emeğiyle dünyayı yaratanların, biz işçilerin işçi sınıfı bilincini kuşanarak örgütlenip bu sömürü çarkını parçalayıp tarihin çöplüğüne atmamız gerektiğini öğrendim.

Greif Direnişi'nden dört yıl sonra sermaye devleti Greif direnişçilerini yargılamak için kamu davası açmış.

Bu ülkede alınmayan önlemler yüzünden her gün onlarca işçi kardeşimiz iş cinayetlerinde katledilirken; sözde kendi yasalarında entegre işletmelerde güvenlik, temizlik, yüksek teknoloji dışında taşeron çalıştırılmaz hükmü varken; sadece Greif'te 44 taşeron bulunmaktaydı.

Sırf anayasal haklarını kullandıkları için, sendikalı olmak istedikleri için birçok işyerinden işten atılmaları olduğu, keyfi işten atılmaları, hak gasplarının yoğun yaşandığı bu ülkede arabulucu sistemi getirerek işçilerin dava açmasının önünü kesenler saymakla uzayacak birçok örnekle özelleştirmeler, özel istihdam büroları, taşeronlaştırmanın önünü açanlar, şanlı Greif Direnişi'ni gerçekleştiren işçileri yargılayacak.

Cevabımız: İşgal, grev, direniş!

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeniniz!
BİR GREİF DİRENIŞÇİSİ**

İşsizlik Nisan ayına kıyasla yüzde 2,8 arttı

TÜİK'in açıkladığı Mayıs ayı dar tanımlı işgücü istatistiklerine göre, geçen yılın aynı ayına kıyasla kısmi düşüş devam ederken, mevsim etkilerinden arındırılmış işsiz sayısı Nisan ayına kıyasla yüzde 2,8 arttı, işsizlik oranı yüzde 10,6'ya çıktı.

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), Mayıs ayının dar tanımlı işgücü istatistiklerini açıkladı. Sermaye devletinin işsizlik fonunu sermayeye peşkeş çektiği sözde "istihdam seferberliği"nin etkisiyle istihdamda önceki yıla kıyasla yaşanan kısmi artışlar, bu ay da işsizlik oranına etki etti. Bu süreçte kısmen azalan işsizlik oranı, Mayıs ayında da önceki yıla kıyasla 0,5 puan düştü. Mevsim etkilerinden arındırılmamış işsizlik oranı yüzde 9,7 oldu.

Buna karşın, mevsim etkilerinden arındırılmış seride son 3 aydır gözlemlenen, işsizlik oranındaki artış eğilimi bu ay da istatistiklere yansdı. Mevsim etkilerinden arındırılmış işsizlik oranı yüzde 10,6 olurken işsiz sayısı 3 milyon 400 bin seviyesine yükseldi. İşsiz sayısı 2018 Nisan ayına kıyasla yüzde 2,8 artış kaydetti. Aynı seride, işgücüne katılım yüzde 53 oranında sabit kalırken istihdam oranı yüzde 0,3 azalışla yüzde 47,4'e düştü.

Mevsim etkilerinden arındırılmış seriye göre, Nisan ayına kıyasla tarım dışı işsizlik oranı ve genç işsizlik oranında da artışlar oldu. Tarım dışı işsizlik oranı yüzde 12,2'den 12,5'e, genç işsizlik oranı 18,3'ten 18,4'e çıktı. Yine aynı serilere göre istihdam, tarımda 48 bin, inşaatda 49 bin, hizmette 19 bin kişi azaldı. Sanayi sektöründe ise 19 bin kişi artış oldu.

TÜİK, kayıt dışı çalışanların oranının yüzde 33,7 olduğunu açıklarken, tarım dışı sektörlerde bu oran yüzde 22,4 oldu. Ayrıca taşeron düzenlenmesinin etkisiyle kamu istihdamının yüzde 15,1 arttığını açıklayan TÜİK şu ifadeleri kullandı:

"Maliye Bakanlığı'nın derlediği verilere göre, 2018 yılı II. döneminde toplam kamu istihdamı 2017 yılının aynı dönemine göre %15,1 oranında artarak 4 milyon 131 bin kişi oldu. Bu artışta, daha önce kamu istihdamında yer almayan taşeronların kamu çalışanı statüsüne (sürekli işçi) geçmesi etkili oldu."

DEV TEKSTİL: Kriz bahane, işten atmak şahane!

Antep'te işten çıkarmalar, ücretsiz izinler başladı. Her krizde olduğu gibi Antep'te fatura yine işçilere kesiliyor. İşçiler ya toplu bir şekilde ya da grup grup işten çıkarılıyor. Ücretsiz izne gönderiliyor. Kimi fabrikalarda bazı bölümler montaj vb. sebeplerle kapatılıyor. Başta Başpınar olmak üzere birçok sanayi bölgesinde işçi çıkartılıyor. Daha kitlesel işten çıkarılmaların bayram sonrası olacağı söyleniyor. Şimdiye kadar yüzlerce işçi işten çıkarıldı. İşçilerin çalışma hakkı gasp ediliyor.

Antepli patronlar kısa bir süre önce yaptıkları açıklamalar ile şimdiye kadar ne kadar çok kazandıklarını açıkça beyan etmişlerdi. Elimize ulaşan bilgilerden yola çıkarak hazırladığımız işçi çıkaran firmalara dikkat edilirse bunların bazıları Türkiye'nin birinci ve ikinci büyük 500 firmaları arasında bulunmaktadır.

Bu firmaların işçilerin sırtından elde ettikleri devasa kazanç, on binlerce işçinin ücretini onlarca yıl karşılamaya fazlasıyla yetecek miktardadır. Kriz patronlar tarafından bir başka fırsata çevrilmek istenmektedir. Dün piyasa koşullarında hiçbir sıkıntı yok iken işçilere "hepimiz aynı gemideyiz" demeyenler, işçileri kölece çalıştıranlar, onları yok sayanlar bugün işçilere "aynı gemideyiz" demektedirler. Gemi azıcık su almaya başladığında, birazcık sallandığında gemiyi hafifletmek için işçileri işten atmaktadırlar.

Şimdiye dek işçilerin sırtından fazlasıyla kazanan patronların kasalarında yeterince para vardır. Yani bir fatura ödenecekse bu faturayı zaten açlık sınırının altında çalışan işçiler ödememelidir. Diğer taraftan çalışma hakkına sahip çıkan, işten atmalara karşı direnişi seçen işçiler için bu en meşru hak arama eylemidir.

Sendikamıza gelen bilgiler doğrultusunda derlediğimiz bilgileri siz basın emekçileriyle paylaşmak isteriz. Antep'te şimdilik(!) işçi çıkaran firma ve işten atılan işçi sayısı yaklaşık olarak şöyle:

İDEAL HALI: "Dolar yüksek, iş yok, idare edin" denilerek birçok işçi işten çıkarıldı. Sendikamıza verilen bilgilere göre 20-25 günden beri fabrika kapalı. "İşler açılırsa çağıracağız" deniliyor. Bu 20 gün içinde iş bulan işçilere çıkış vermemek için istifa ettiriyorlar.

ŞİRECI: İşçiler şimdiye kadar yüzlerce işçinin işten çıkarıldığını söylüyor. İşten çıkarmalar artarak devam edecek. Bir

bölümde geçen gün vardiya çalışanlarını iş yok diye ücretsiz izne gönderdiler.

SANKO: En az 300 işçinin işten çıkarıldığı söyleniyor. Kimi işçiler bu sayının kat be kat fazla olduğunu söylüyor. Sanko kendisine ait birkaç işletmesini kapattı.

ZEKİ MENSUCAT: 3. fabrikayı kapattı. 150-200 işçinin işten çıkarıldığı söyleniyor.

FESTİVAL HALI: En az 70 işçinin çıkarıldığı, bayramdan sonra daha fazla işçinin çıkarılacağı söyleniyor. İşçilere tazminat vermemek için her türlü hakaret edildiği ve yine işten atma nedeni olarak işçilere fabrikanın çok büyüdüğü, küçülmeye gidildiği söyleniyormuş.

MUTAŞ HALI: Son 1 haftada 4 işçi çıkarıldığı bilgisine ulaştık.

DURKAR HALI: İşçiler "dolar artıyor gerekçesiyle işten çıkartıyoruz. Çok kazanınca işçiye ne verdiler ki en ufak dalgalanmada faturayı işçiye kesiyorlar. Her vardiyadan 5 kalfa, 5 telci, kalite kontrolçüler çıkarıldı. Vardiya ustasını bile çıkardılar. 20 kişiden fazla, 40 kişi çıkarılacakmış" diyorlar.

ZAFER TEKSTİL: Doları bahane edip işçi çıkarıyorlar.

FLORA HALI ve GÜRTEKS: Ortaklar, son birkaç ay içinde 300 işçi çıkardıkları söyleniyor. GÜRTEKS'in dört işletmesi vardı, ikisi yarından yarıya düştü. Üretim

var fakat ihraç olmadığı için nakit sıkıntısı bulunuyormuş, bu yüzden işçi çıkarıyorlarmış.

HAKPA TEKSTİL: Yarım ücretle çalışan işçiler var. İşçilere dolardaki denge-sizlik gerekçe gösteriliyor. Yeni kurulan bu işletmede çalışan işçiler "bizi öyle bir köleleştirmişler ki maalesef çoğu zaman evdeki çocuğumuzdan bile haberimiz olmuyor" diyor. Çalışma koşulları çok ağır.

MERINOS: Bir bölümünü kapatmış. 250 işçi çıkarmışlar.

ANGEL İPLİK: 3 vardiya çalışıyor. Mevcut vardiya sayısı 26 iken 16'ya düşürdüler. Panoya yazı asmışlar: "Vardiya amirinin dikkatine, her vardiya 16 kişi olacak" diye. Cumartesi günü itibarıyla 2 bakımçı daha çıkarıldı. Yemekler kötü. İşçilere elbise, ayakkabı verilmiyor. Maaşlar geç yatıyor.

AYKAR HALI: En son işten çıkarılan işçi sayısı 22 kişiydi.

NAKSAN HOLDİNG: 100'e yakın işçi çıkartılmış.

CEMRE TEKSTİL: 50 kişi çıkarmışlar. Geri kalanlar ücretsiz izne çıkarılmış.

GÜR İPLİK: 25 işçinin çıkarıldığı söylendi. Devamı olacaktı.

YASİN KAPLAN: İşler durdu. İzni olanları izine gönderiyorlar.

SELÇUK İPLİK: Bize ulaşan bilgiye göre şimdilik 8 işçinin işten çıkarıldığı söyleniyor.

RİVA HALI: Telefon yasak gerekçesiyle sürekli tazminatsız çıkışlar veriliyor. Neredeyse her işçinin başına bir kamera konularak köle gibi çalıştırıyor. Antep organize sanayide en düşük maaşı verdiği halde hâlâ zam vermemekte direniyor. Maaşı asgariden gösterip vergi kaçırıyor. AKP'ye yakınlığı ile tanındığı için Riva Halı'da denetim hiç olmuyor.

ANGORA HALI: Hâlâ maaşlar yatmadı, işçiler maaşlarının yatmasını bekliyor.

KARTAL TEKSTİL: İşten çıkarmalar var.

SİM CARPET: Bize aktarılanlara göre işten atmalar sürüyor. Genelde kayıt dışı Suriyeli işçi çalıştırıyorlar.

AKINAL SENTETİK: İşten çıkarmalar var.

CANAN TEKSTİL: İşten çıkarmalar var.

LİNEA HALI: Ücretsiz izin var.

GÜLSAN: İşten çıkarmalar var.

SIRMA HALI: İşten çıkarmalar var.

OBA MAKARNA: İşten çıkarılan işçi sayısının 40 olduğu söyleniyor.

İMPERIAL HALI: İşten çıkarmalar var.

MİLAT HALI: İşten çıkarmalar var.

*
İşten atmak yasaklansın!
Krizin faturasını patronlar ödesin!
Herkes iş, Tüm Çalışanlara İş Güven-
cesi!

DEV TEKSTİL ÇUKUROVA TEMSİLCİLİĞİ

12.08.2018

Patron zihniyetli sendika bürokrasisine karşı mücadeleye!

Adı işçi-memur sendikası ama tek görevi sermaye sınıfına rahat nefes aldırmak olanlar, ekonomik kriz ve siyasal gerginlik ortamında gerçek yüzlerini göstermeyi sürdürüyorlar. Hak-İş ile Memur-Sen, patronların örgütüyle kol kola girip cumhurbaşkanı ve bakanlarla toplantı yapmaya gittiler. İçinde bu sendikaların da olduğu grup, basına "TOBB Heyeti" olarak açıklanırken, TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu'nun konuşmasında, "Türkiye-AB Karma İstişare Komitesi Türkiye Kanadı" olarak lanse edildi. Ne yapıyordu sendikaların genel başkanları, devlet erkanının huzurunda, patron örgütünün yanı başında? Hangi misyonu üstlenmişlerdi? İşçilerin taleplerini taşımadıkları kesin!

Bunun ardı sıra, adı sendika olan başka bir yerden daha patronları rahatlatcak bir ses yükseldi. En çok üyeye sahip olan Türk-İş'in genel başkanı "Aynı gemideyiz" söylemlerine alkış tutuyor. Bu yaklaşımla işçi sendikaları konfederasyonunun başındaki zat, sorunu yaratan patronlara ve düzenine tek bir laf söylemezken, işçilere fedakarlık çağrısı yapıyor. Bir kez daha soruyoruz, hangi misyonu üstlenmişlerdi? İşçilerin omuzlarındaki yükü hafifletmek gibi bir yaklaşımları olmadığı kesin!

Sermaye sınıfının tek derdi kâr etmek olduğundan, krizin etkilerinden kur-

tulmak için ücretlere sıfır zamdan işsiz bırakmaya kadar her yolu dener. Hem patronların ağzından hem de devletin ağzından kemer sıkma, elini taşın altına koyma çağrıları yükselir. İşçi-emekçi sendikalarının hareketsiz kalmaları, hatta sermaye sınıfının yanında saf tutmaları için çabalar. Kapitalistlerin kendi sınıf çıkarları için böyle davranması gayet anlaşılabilir. Asıl sorun, işçi ve emekçilerin örgütlülükleri olan sendikaların koltuklarını tutanların, sendikaları ve işçileri ne yöne savurdıkları değil mi?

Patron yanlısı sarı olmakla şanı yürüten sendika yönetimlerinin ilk örnekleri değil bunlar. İşçi sınıfı sendikalarına sahip çıkıp, bu anlayışları silip süpürmediği sürece de çokça örnekle karşılaşacağız.

Patronlar ve onların devleti eliyle kurulan sendikalar da oldu. Zaman içerisinde mücadeleciler çizgisini çoktan geride bırakarak, birer miras yedi gibi davranan uzlaşmacı bir anlayışın hakim olduğu sendikalar da oluştu. Fiili-meşru anlayıştan uzak her sendikal anlayış şu veya bu oranda sermaye sınıfının değirmenine su taşımaktadır. Bunların içerisinde direkt patronların Truva atları olanlar da var: İşçilerin örgütlendiği diyemesek de üye oldukları, işçi sınıfının haklarını koruyacağını düşündüğü ama aslında sözleşme dönemlerini patronun ihtiyaçlarına göre şekillendiren, sosyal hak gasplarının yo-

lunu düzleyen, işçi sınıfını etkileyecek her türlü gündemi atlatmaya özen gösteren, bilinç bulandırma görevi ile hareket eden...

Bu tür ihanet şebekeleri, kriz döneminde, emperyalistlerle ilişkilerin gerginliğinde patronlar en az yara ile nasıl kurtulabilir derdi ile yaklaşıyorlar soruna. Tıpkı sermaye adına ülkeyi yönetenlerin yaptığı gibi... Gördük ki şirketlerin ve holding sahibi zenginlerin borçları tamamen veya %90 oranlarında silinmiş. İşçi ve emekçiler, üst üste gelen zamlarla erimemiş ücretlerle yaşamlarını idame ettirmeye çalışıyorlar. Kitlese işten atmalar başladı ve devam edeceği açık. Grev yasakları OHAL'li OHAL'siz mutlaka devletin hamlesi olarak karşımıza çıkıyor. Toplantılarda boy gösteren sendika bürokratları için bu sorunlar bir şey ifade etmiyor tabii ki. Zihniyetleri patronlaşmış bu kişilerin anlayışı hakimiyetini sürdürdükçe başka türlü bir yönetim beklenmesi hayalciliktir.

Krizin sonuçlarını, yıkımını, bedelini yaratanlar ödesin. Patronlara ve emperyalist-kapitalist düzenlerine karşı haklarımızı gasp ettirmemek için örgütlenmek, mücadele etmek zorunluluktur. Ve bu mücadelenin en temel ayaklarından biri de sarı sendikal anlayışa, uzlaşmacı çizgiye, sendika bürokratlarına karşı verilmelidir.

Türk-İş başkanından 'aynı gemideyiz' yalanı

Türkiye kapitalizminin yaşadığı krizin faturası emekçilere ödetilmeye çalışılırken, sendikaların başına çöreklenen ağalar da sermaye ve siyasi iktidara bu çabalarında yardım ediyor. Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay da krizle ilgili açıklamasında "aynı gemideyiz" demagojisine eşlik etti. Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Türk-İş) Yönetim Kurulu adına açıklama yapan Atalay, "İktidarı ve muhalefeti, sivil toplum örgütleri hepsi birlikte davranmak durumundadır. Gün, Türkiye'ye sahip çıkma günüdür" dedi.

Ekonomik kriz olgusunu ABD ile ilişkilerdeki krize indirgeyen Atalay, şovenizm soslu açıklamasında, "krizle mücadele" konusunda işçilerin de elini taşın altına koyacaklarını öne sürdü. Bir işçi sendikaları konfederasyonunun başında olmasına rağmen, krizi yaratan patronları ve siyasi iktidarı savunan Atalay, bir kez daha işçileri namluşa sürerek şunları ifade etti:

"Türk halkı birlik ve beraberliğini koruyarak daha önce birçok sorun ve krizin üstesinden gelmiştir. Bugün yaşadığımız olumsuz tablonun da geride kalacağına inanıyoruz. İşçisinden işverenine, medyadan sivil toplum örgütlerine kadar herkese büyük sorumluluk düşmektedir. Kimsenin 'bana bir şey olamaz', 'benim keyfim yerinde' deme lüksü yoktur. Herkes ülke üzerinde oynanmak istenen oyunun farkında olmalıdır.

Türkiye'nin kalkınmasında, ekonomik gelişmesinde işçilerin alın teri bulunmaktadır. Geçmişte tüm olumsuzluklara rağmen, özveriyle üretim sürdürülmüş ve işyerlerine sahip çıkılmıştır. İşçilerimiz bugün de elini taşın altına koymaktan çekinmeyecektir. Kaliteli ve verimli üretim için çalışacaktır. Mesele memleket meselesi olduğunda tutumumuz herkes tarafından bilinmektedir."

Direnişin 3. ayında Flormar işçileriyle artan baskı ve saldırıları konuştuk

Flormar patronunun sendika düşmanlığına ve işten atma saldırısına karşı fabrika önünde işçilerin başlattığı direniş üç ayını geride bıraktı. Bu haklı ve meşru mücadeleyi kararlılıkla sürdüren Flormar işçilerinin direnişini kırmak için polis baskısını devreye sokan patron içerideki işçilerle direnişçilerin bağlarını kesmek için ise fabrika duvarlarını yükseltiyor. Bu saldırılara karşı direniş sürdüren Flormar işçileriyle konuştuk.

“KAZANANA KADAR DEVAM EDECEĞİZ”

İşçilerden Nihade Erdoğan şunları söyledi: “Acısıyla tatlısıyla üç ay geride kaldı. Direnişimiz devam ediyor. Geri adım atmıyorlar, biz de geri adım atmıyoruz. Biz kazanana kadar devam edeceğiz. Son koydukları çitler bizden korktuklarını gösteriyor. Arkadaşlarımızla görüşmemizi istemiyor. Ancak bizler onları dışarıda görüyoruz. Buradaki arkadaşlarımız dışarıda da arkadaşımız. Buna engel olamaz.”

“BU UTANÇ DUVARLARI BİZDEN NE KADAR KORKTUĞUNUN GÖSTERGESİ”

Pınar Koca ise son yaşanan gelişmeleri şu şekilde değerlendirdi: “Üç ayı geride bıraktık. Flormar’ın baskısı da artmaya başladı. Taburelerin üzerine çıkıp görüyorduk arkadaşlarımızı şimdi onu da engellediler. Güvenliğin yan tarafından bakıyorduk içeriye orayı da kapattılar. Görüyoruz bir şekilde arkadaşlarımızı. Bu utanç duvarları bizden ne kadar korktuğunun göstergesi. Demir kapının da boyunu yükseltecekmiş. Arkadaşlarımız tabureleri üst üste koyarak içeriye seslendi. Onu gördüler ve yükseltme kararı aldılar. İçerideki arkadaşlar suç işlemeyeceğini gösteriyorlar.”

Her şeye rağmen moralimiz yüksek. En son duyduğumuz Flormar patronu

‘Cumhurbaşkanı da gelse ben hayır diyeceğim’ demiş. Patron devlete kafa tutuyor! Benim anayasal hakkım; yazıyor bu anayasada. Sendikalı olabilirsiniz diyor. Ancak olamıyoruz. Bir önlem alınması gerekiyor. 93. gününde (15 Ağustos) dimdik ayakta. 360 gün de geçse buradayız.”

“İÇERİSİ NAZİLERİN ÇALIŞMA KAMPINA DÖNDÜ”

İşçilerden Mahir Şunları dile getirdi: “İçerideki arkadaşlara sesleniyorum. Bu utanç duvarını, bariyerleri, brandaları bizim için yapmıyorlar. İçeride çalışan arkadaşlara yapıyorlar. İçerisi Nazilerin çalışma kampına döndü adeta. Auschwitz kampı gibi. Asgari ücrete çalışan savaş esirleri gibi. Bize hakaret değil bu. İçeridekilerin daha fazla etkilenmesi gerekir. Kendimizle birlikte içeride çalışan arkadaşlar için de buradayız. Patron geçtiğimiz ay bütün kadroyu yenileyeceğini söylemiş. Patron içerideki işçiden de çok korkuyor. Kapının da yükseltilmesi planlanıyor.”

“HER ŞEYİN ÜSTESİNDEN BİRLİKTELİĞİMİZLE GELECEĞİZ”

Karşılıklı dikilen duvarların nafile olduğunu ve kendilerini engelleyemeyeceğini vurgulayan Şivan Kırmızıççek; “Sonuna kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. Mutlaka zaferle taçlandıracağız” dedi.

Sonrasında ise şunları ifade etti: “Fabrikayı cezaevine çevirmişti, şimdi bizim gözümüzde tımarhaneye döndü fabrika. Kendini Türkiye kamuoyuna rezil ettiği yetmiyormuş gibi bütün dünya kamuoyuna rezil oldu. Herkes burada neler olup bittiğini görüyor. Bir hak ihlali var burada. Gücünü genel anlamı ile sermayeden alıyor kendini güçlü görüyor olabilir. Ama burada da güçlü bir sınıf da-

yanışması var, bir işçi iradesi var. Bizler sınıf dayanışmasını büyütürsek haksızlığa, hukuksuzluğa bir son vereceğiz. Baskılar artmaya başladı. Yazılmaları, pankartları engelliyorlar, aynı zamanda davalar açmaya başladılar. Bizler yol kesiyorduk, yöneticileri tehdit ediyorduk, hakaret ediyorduk. En büyük hakareti onlar ediyor. Bizler haklıyız. Anayasal hakkımızı kullandık. Bu yüzden işçileri kapının önüne koydular. Buna kör, sağır, dilsiz oynayanlar bugün işverenin arkasında duruyorlar. İşverenle birlik olmuşlar. İstedikleri kadar dava açabilirler. Sorun değil. Bu işin doğasında var bu. Hepsinin üstesinden birlikteliğimizle geleceğiz.”

“FLORMAR İŞÇİNİN KÖLE OLMASINI İSTİYOR!”

Eylül ayında mahkemelerinin başlayacağını belirten Ferdi ise “Oradan nasıl bir sonuç çıkacak bakalım” dedi. “Bir amacımız var; bu amacımız hukuk içerisinde. Flormar bunu kabul etmiyor. İşçinin köle olmasını istiyor. İşçi sürekli köle gibi çalışsın, sesini çıkarmasın, hak aramasın, bir şey istemesin istiyorlar. Nereye kadar bu işçi susacak” diye de ekledi.

“1. GÜN GİBİ MÜCADELEYE DEVAM EDİYORUZ”

Sekiz yıldır Flormar’da çalıştığını belirten Zekeriya Doğan ise karşılaştıkları baskıları şu şekilde anlattı: “Flormar buraya otobüsleri dizdi. Bariyerleri çekti, dikenli teller koydu, yetmedi yeşil plastik duvarlar ördüler. Yetmedi kolluk güçleri baskı yapmaya başladı. Yetmedi pankartlarımızı sökmeye çalıştılar. Böyle savaş olmaz diyorum. Biz sesimizle savaş veriyoruz. Ama onların elinde bir sürü imkan var. Sermayeyi kullanıyorlar. 93 günü geride bıraktık 1. gün gibi mücadeleye devam ediyoruz.”

“FLORMAR İŞÇİLERİ 1600 TL ASGARI ÜCRETE KÖLE GİBİ YAŞAMAYI, ÇALIŞMAYI REDDETTİ”

Flormar’da çalışmaya devam eden işçilerin sadece yasal sürece adapte olduklarını söyleyen Emrah Taşdan, dayanışma için yanlarına giden herkese teşekkür etti.

Patronun örgütlenmeyi engellemek için çalışmalarını sürdürdüğünü belirterek

şunları söyledi:

“En son bir utanç duvarı ördüler. İşrail’in utanç duvarından farklı değil bu. Bu bizi yıldırır. Biz inanarak bu kapıda direnişe başladık. Sendikalı bir şekilde iş başı yapma hedefindeyiz. Artık Flormar işçileri 1600 TL asgari ücrete köle gibi yaşamayı, çalışmayı reddetti. En kısa zamanda iş başı yaptığımızda bizler de sınıf dayanışmasında en önde olacağız. Sendikasız tek bir fabrika kalmayana kadar mücadelenin sürmesi gerekiyor. Biz onun için de çalışıyoruz. İşveren suç duyurusunda bulundu 5 işçi ve sendika yöneticileri hakkında. Hukuk dışında davranışlarda bulunduğumuz, insanları tehdit ettiğimiz, kapının giriş çıkışlarında olay çıkarttığımız vb. gerekçelerle şikayet etmiş. İfademizi verdik. Hiçbir kaygımız yok, hâlâ kapıda. İçişleri Bakanlığı’ndan müsteşarlarla iletişime geçip vali ve kaymakam aracılığı ile üzerimize baskı yoğunlaşıyor. Polislerin baskısı, dayatmaları artmaya başladı. Sendika ile masaya oturacaklar, her seferinde söyledik. Bizler inandık, kimse de inancını kaybetmesin.”

“DAYANIŞMANIN GÜCÜYLE UMUDUMUZ BÜYÜYOR”

Son olarak konuştuğumuz Nurhan Güler de 3 ayı doldurdukları direnişe karşı baskıların arttığını belirterek şunları anlattı:

“Pankartlarımızı indirmemizi istediler. Müziğin sesini çok fazla açmamamızı istediler. Direnişimizi başka bir yere taşımamızı istediler. Boyun eğmedik. Bayramdan sonra da kararlı bir şekilde devam edeceğiz. İçeride çalışan arkadaşlarla bağlarımızı kesmek için çim duvarlar, utanç duvarları ördüler. Biz arkadaşlarla sürekli görüşüyoruz. İrtibatımızı kesemeyecekler. İçerideki arkadaşlar sesimizi duymadıkları anda hemen arayıp soruyorlar. Bizler de sloganlarımızı daha güçlü bir şekilde atıyoruz. Flormar yönetimi boşuna bir çaba içerisinde. Bizi engelleyemez. Dışarıda hep beraberiz. Dayanışma büyüyerek devam ediyor. Çeşitli illerden destekler devam ediyor. Utanç duvarı ile umudumuzu kıracaklarını düşünüyorlar ancak dayanışmanın gücüyle umudumuz büyüyor. Herkese teşekkür ediyorum.”

İşçi ve emekçilerin kaleminden ekonomik kriz

Tuzla'da farklı iş kollarında çalışan işçi ve emekçiler gündemdeki ekonomik kriz üzerine düşüncelerini gazetemize yazdılar.

buyle davrandığımız koşulda patronları zayıflatabiliriz.

İNŞAAT İŞÇİSİ

Emeğimizin peşine düşelim!

Şu an Türkiye'de iktidarın dahi itiraz edemediği bir kriz gerçekliği var. Ancak krizin tam yansımalarını daha göremedik. Şimdi her şeye zam geliyor. Maaşımızı aldığımızda bu paranın hiçbir ihtiyacımıza yetmeyeceğini göreceğiz zaman içerisinde. Alım gücümüz her geçen gün düşüyor, maaşlarımız eriyor. Daha büyük bir kriz kapıda, bu kaçınılmaz. Her geçen gün dolar yükseliyor. Fabrikalar malları dolarla aldığı için doların yükselmesiyle fabrikalarda üretim aksayabiliyor. Örneğin benim çalıştığım inşaatta demir alımı bundan kaynaklı bir süre durdu. Bu çarkın dönebilmemesi için bir yandan da tüketim olması gerekiyor. Ancak dediğim gibi halkın alım gücü her geçen gün düştüğü için düzenin efendileri istedikleri tüketim oranını da yakalayamıyorlar. Bu bir çelişki ve bu da bir kriz doğuruyor.

İktidarın mülteci olarak gelen Suriyelilerden büyük bir beklentisi var. Savaştan kaçıp gelen bu insanlar paralarıyla gelerek burada yatırım yaparlar, ülke ekonomisine katkısı olur diye düşündüler. Ayrıca Suriye'den gelen ucuz işgücü de patronlar için büyük bir avantaj. Patronlar hem ucuz işgücü olarak Suriyelileri çalıştırıyor hem de bu süreçte kriz var diyerek işçilerin pek çok hakkını gasp ediyor, toptan işten atmalar yaşanıyor. İşçiye gelince kriz var zam yok diyenler, patronlara teşvikler veriyorlar.

TV kanallarında bunların hiçbiri gösterilmiyor, özellikle yandaş medyada her şey güllük gülistanlık gösteriliyor. Bunlar kanıksanmamalı. "Maaşını aldığın zaman bu sana yetiyor mu, çocuklarını zorlanmadan okutabiliyor musun, sosyal yaşantın nasıl?" işçilerin bu soruları sorması gerekiyor kendilerine.

Biz işçilerin dil, din, ırk, mezhep gibi yapay ayrımları bir kenara bırakıp, hep birlikte emeğinin peşine düşmesi gerektiğini düşünüyorum. Her işçinin kendi gibi ezilen sınıf kardeşleriyle, halklarla birlikte hareket etmesi gerekir. Ancak

Biz de insanız, insanca yaşamak hakkımız...

Şu anda çalıştığım yer dolar ile iş yapıyor. Dolarla yürüyen bir fabrikada TL üzerinden maaş aldığımızda daha baştan kaybetmiş oluyoruz. Ay sonu gelmeden maaşlar bitiyor zaten. Sürekli borçlanmak zorunda kalıyoruz. Borçlanmadan kaynaklı da işçi kıpırdayamıyor. Patron da bu durumu fırsat bilip "zor durumdayız" edebiyatına sarılıyor. Daha kötü çalışma koşullarını dayatıyor.

Bu tablonun kötü yönetimden kaynaklı olduğunu düşünüyorum. Kabadayılıkla iş yürütürsen, dini kendine malzeme yaparsan böyle olur. Din karın doyuruyor. Üretim sıfır, her şey dışarıdan alınıyor. Türkiye verimli topraklara sahip, ancak her şey dışarıdan alınıyor.

Mevcut tabloya bakarsak, ben çocuklarımızın geleceği için çok endişeliyim. İnsanlar artık günlük yaşıyor, gününü kurtarma derdinde. Geleceğe dair planımız yok. Bankalara bağımlı kalmışız. Çocuklarımız dahi borçlu doğuyor. Geleceğimiz ipotek altında. Bu nedenle herkes çalıştığı bölümde, fabrikasının genelinde, mahallesinde bilinçli olmalı, çevresindeki bilinçlendirmeli. Üreten biziz, ancak mağdur olan da biziz. Her şeyi püskürtcek olan işçidir.

Can Yücel'in bir şiiri var: "Dünya ökünün boynuzlarında durmuş, her kıpırdığında deprem olmuş. Oysa dünya işçilerin omzu üstünde durur, kıpırdasın da gör!" Tüm işçi arkadaşlar bilinçli bir şekilde ayağa kalkmalı, işçi sınıfının ayak sesleri duyulmalı artık.

DERİ İŞÇİSİ

İşçiler mücadele etmeli

Doların yükselmesi birçok alanı etkiliyor. Ülke ekonomisi kötü bir noktaya gidiyor. Birçok iş alanı etkileniyor, patronlar da bu durumun acısını işçilerden

çıkarıyor. Bu kemer sıkma her zaman işçiye uygulanıyor. Bir markete gittiğinde her şey çok pahalılaşmış, fakirin yiyeceği hiçbir şey kalmamış. Bugün büyük bir sessizlik var. Bunun nedeni de çıkan en ufak sesin tutuklanmayla karşılanması. Ancak işçiler yine de sesini çıkarmalı, bu yaşananlara karşı mücadele etmeli.

EV EMEKÇİSİ BİR KADIN

Geleceğimiz tehlikede

Türkiye'de alt sınıf kötü durumda, daha da kötüye gidiyor vaziyet. İnsanların alım gücü giderek düşüyor. Meyve alamıyor insanlar, et alamıyor, boğazından kesiyor. Dövizin yükselmesi, altının yükselmesi bitirdi insanları. Üstelik bu haller kriz hâlâ piyasalara tam olarak yansımamışken yaşanıyor. Önümüzdeki süreç daha zor geçecek. Karaborsacılık yaygınlaşacak.

Hali hazırda işçilerde büyük bir işten çıkarılma kaygısı var. Var olan durumu kabullenme söz konusu. Sendikalarda da bu süreçte büyük bir pasiflik var, beklemeci davranıyorlar. Dertleri sadece koltuk olmuş. Bu karanlığı kabullenmek bizi yok etmekle kalmayacak, çocuklarımızın geleceği de tehlikede. Onlar için mücadele etmeliyiz.

METAL İŞÇİSİ

Krizin sonuçları yoksullara yansıyor

Siyasi dış güçler, ülke içinde hukuksuzluğun ve adaletsizliğin had safhaya varması ve devletin milleti bu duruma sürükleyen tehditleri krizi yaratan faktörler arasında yer alıyor. Bunun en büyük çöküntüsünü yaşayacak olansa biz işçi ve emekçiler olacağız. Bu bize yansacaktır. Baronlara yansımaz, garibana yansır. Örneğin önceden üç kilo aldığımız domatesi artık bir kilo dahi alamıyoruz. Ben bir işçi olarak önümü göremiyorum. Sendikalara da güven yok artık. Ancak işçi ve emekçilerin bu durumu kabullenmemesi lazım.

PETROKİMYA SEKTÖRÜNDEN BİR İŞÇİ

Faturayı ödememek için sınıfın yasalarını esas alalım!

Türkiye'de bir ekonomik kriz var. Patronlar da bu durumu fazlasıyla fırsata çeviriyorlar. İşçilerse durumu kişisel ele alıyor. Halbuki sorun toplumun sorunu, bir bütün olarak hepimizi etkiliyor. Sistem sürekli yeni saldırılarla işçileri köleleştirecek yeni adımlar atıyor.

Sınıfın asıl örgütlü olması gereken sendika çatısı da bu konuda sistem tarafından elinin kolunun bağlandığını söyleyerek, bu rahatlığını meşrulaştırıyor. İşçiye gelecek sunmadığı gibi kaygı oluşturuyor. Bununla beraber sınıf mücadelesinin içinin boşaltıldığı gerçeği var. Eskiden "yapmıyorum" diyemiyordum, şimdi "yapamıyorum" diyor. Bu icazetçi anlayış, bu rehaveti meşrulaştırıyor. Öncelikli kaygıları koltuk ve aidat olmuş. İşçilerde bir tepki oluştuğunda, işçiyi çok karşılarına almak istemediklerinden gaz alma eylemi gerçekleştiriyor, sonra da "bakın, yaptık olmadı" diyorlar. Buna karşı çok ciddi olarak sınıf dayanışması güçlendirilmeli.

İşçi; sen sağcısın, sen solcusun ayrımlarını geride bırakarak sınıfın bir olduğunu ve kendisinin de sınıfın bir parçası olduğunu bilmeli. Kimliğinin mezhepsel ve ulusal değil, sınıfsal olduğunu fark etmeli. Bunu fark ettiğinde, bu farkındalıkla çok daha ileri bir bilinç ve eylem ortaya koyabilir. Bu iş ertelemeye çok daha kötüye gidiyor. Artık ertelenecek bir şey kalmadı. Artık boynumuzda bir zincir yok ancak modern köleleriz. Boynumuzdaki zincirlerin şingirtisini ancak harekete geçtiğimizde fark edebiliriz.

Sistem, yasalarını zaten bizi bağlamak için kuruyor. Bunun farkına varmak gerekiyor. Sendika bürokrasisinin de elini kolaylaştırıyor bu durum. Çıkıp "biz yasa-ya karşı çıkamayız" diyorlar. Ancak sermayenin saldırı dalgasına sığacağı sığacağına karşı konmadığında bir sonraki hamle daha fazla hüsrana uğrattırıyor. Bu nedenle bizi zincirleyen yasaları, icazetçi sendikal anlayışı aşip fiili meşru mücadele yolunu tutmalıyız.

METAL İŞÇİSİ

Almanya “ne pahasına yeniden nükleer bir güç haline gelebilir?”

K. Ali

Günlük *Die Welt* gazetesi, Almanya Başbakanı A. Merkel’in Hristiyan Demokratlar Birliği (CDU) partisine yakın bir yayın politikası sürdürüyor. Haftada altı gün, günlük olarak yayınlanan gazetenin, oldukça geniş hacimli ve çok yönlü olarak yayınladığı bir de “*Welt am Sonntag*” isimli Pazar eki bulunuyor.

Welt am Sonntag Temmuz ayının son sayısında, Alman tekellerinin ve elbette devletin de derinliklerinde tartışılan silahlanma, militarizm ve Almanya’nın nükleer bombaya sahip olmasına dair geniş bir makaleyi kapaktan yayınladı. Söz konusu makaleye en üst perdeden bir silahlanma propagandası hakimdi. Almanya bayrağının renklerine boyanmış bir nükleer bomba resmini ön plana çıkartan akademisyen-gazeteci Christian Hacke, makalesine oldukça çarpıcı bir de başlık atmıştı: “Bombaya ihtiyacımız var mı? Evet!”

Makalede, “Berlin, askeri stratejik kategorilerle düşünme ya da hareket etme iradesi ve becerisi geliştirmelidir. Ticari çıkarların korunması gibi jeopolitik değerlendirmeler, yeni meydan okumalar karşısında acildir” ifadeleriyle, durumun aciliyetine hararetle vurgu yapıyor.

Hacke, “Siyasi doğruluk, medeni cesaret yokluğu ve yetersiz askeri stratejik değerlendirmeler” artık “güvenliğimizin nükleer bileşenini bastırmaya” izin vermemelidir diyor ve ekliyor; “başlıca soru şudur: Avrupa’nın merkezi gücü, hangi koşullarda ve ne pahasına yeniden nükleer bir güç haline gelebilir?”

Welt am Sonntag’ın yazarının dile getirdiği saldırgan, savaş kışkırtıcısı görüşler elbette onun kişisel görüşleri değildir. Makale yazarının ilişkileri de bunu doğruluyor. Milliyetçi-muhafazakar kesimde önde gelen bir akademisyen olarak tanınan Christian Hacke’nin hükümet, ordu ve dış politika kurumları içindeki belli başlı kişilerle sıkı bağları bulunuyor. Onun siyasi kariyeri de Merkel’in CDU’ya bağlı Hristiyan Öğrenciler Birliği’nin (RCDS) önderi olarak isim yaptığı 1960’lara kadar uzanıyor. Hamburg’daki askeri üniversitede ders veren Hacke, Almanya Dış İlişkiler Konseyi’nin, Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü’nün, Atlantik Araştırmaları Komitesi’nin ve Dünya Güvenlik Ağı’nın da üyesidir. Bu kadar çok unvanı elinde bulunduran sa-

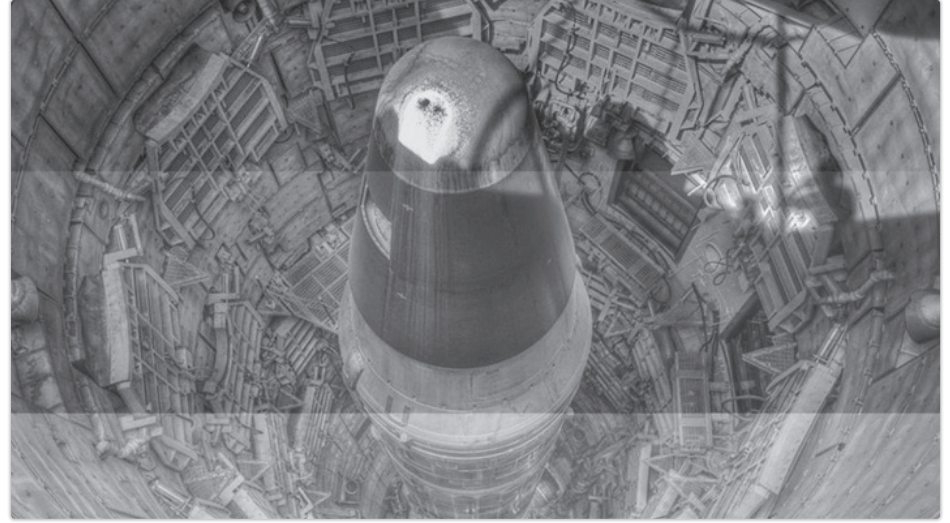
vaş kışkırtıcısı bir zatin görüşleri elbette kendisini aşan boyutlarda olur. Kısacası o, tekellerin ve devletin karanlık odalarında konuşulan/planlanan konuları kamuoyuna açıklamakla ve taraftar oluşturmakla görevli bir figürandır. O, sahibinin sesidir.

Hacke’nin makalesinin yayımlandığı günlerde, AB’nin ABD karşısındaki pasifliğine ve son NATO zirvesinde Almanya’nın Trump karşısındaki aczine dikkat çeken bir başka yorum da ekonomi gazetesi *Handelsblatt*’ta yayımlandı. Ekonomik gücün güç olabilmesinin yolunun militarist bir güç olmaktan geçtiğine vurgu yapılan yazıda, “Avrupa’nın büyüklük iddiası ile Avrupa’nın aczi arasındaki fark hiç şimdiki kadar bariz olmamıştı. Avrupa dünya politikasının büyük aktörlerinden olduğunu sanıyor ama ABD’ye dış geçirecek durumda değil. Yeni İpek Yolu projesi Çin’in de çıkarlarını Avrupa’ya kabul ettirebildiğini gösteriyor. İşgücü verimliliğinde kriz ülkesi Yunanistan’ın bile gerisinde kalan Rusya da Avrupa’yı korkudan titretiyor. Avrupa büyük devlet statüsünü sadece büyük laf sallamada hak ediyor” denilerek, kışkırtıcı bir dille silahlanma çağrısı yer alıyordu.

SORUN, ALMANYA’NIN “ELİNİ KOLONU BAĞLAYAN ESKİ ANLAŞMALAR”IN NASIL AŞILACAĞINDA

Alman emperyalist tekelleri, başlatıkları ikinci emperyalist savaşta, Sovyetler Birliği önderliğindeki anti-faşist devrimci güçlerin destansı mücadelesiyle ezilerek yenilgiyle uğratıldılar. Savaştan yenilgiye çıkan Alman emperyalist devletine SSCB’nin baskısıyla silahlanma ve militarizm alanında sınırlamalar getirildi. Alman tekellerinin azgın ve dinmek bilmeyen Stalin düşmanlığının arkasında bu tarihsel gerçekler bulunuyor.

Alman tekelleri bu sınırlamayı aşmak için her zaman çok yönlü manevralar yaptılar. SSCB’nin resmen dağıtılmasını bu amaçlarına ulaşmak için bulunmaz bir fırsat olarak gördüler. AB içerisinde 2000’li yıllarda ekonomik olarak öne çıkmalarıyla birlikte bu amaçlarına hız verdiler. Hacke, Alman tekellerinin arka odalarda uzunca yıllardır dillendirdiği, muhataplarıyla pazarlığını yürüttüğü bu sıkıntılı durumunu aşmak için bir figür olarak, tekeller adına öne çıkartıldı. Savaşlarda değişmez kuraldır; mayınlı tar-

laya önce mayın eşekleri sürülür.

Almanya, uzunca bir zamandır güçlü bir Alman ordusunun kurulması için çok yönlü bir çalışma yürütüyor. Zorunlu askerlik ve paralı askerlik seçenekleri üzerinden yoğun bir propaganda faaliyeti sürdürülüyor. Bu propaganda çalışmaları okullara kadar taşınmış durumda. Bundandır ki savaş karşıtı güçlerin temel taleplerinden biri de okullarda ve üniversitelerde militarist propagandaya son verilmesi olmuştur.

Büksel’de yapılan son NATO zirvesinde Trump’ın, Almanya’yı biraz da aşağılayarak alenen hedef almasını bir fırsata çevirmek isteyen Alman tekelleri, militarist amaçlarına ulaşmak için bu durumu kamuoyu önünde çok yönlü olarak kullandılar. *Handelsblatt*, *Welt am Sonntag* ve daha birçok burjuva yayın organı yaptıkları yorum ve haberlerle tekellerin militarist politikalarına destek oldular.

TEKELLERİN ÖNCÜ GÜCÜ NEO-NAZİ CİNAYETLERİN VE AFD’NİN İŞLEVİ

AfD eliyle yaratılacak olan milliyetçi-faşist iklimin militarist amaçları için oldukça kullanışlı bir zemin hazırlayacağını hesaplayan Alman tekelleri bu kirli amaçları için, AfD’nin güçlenmesini çok yönlü olarak destekleyerek teşvik ettiler. Alman tekellerinin çok yönlü desteğiyle büyütülen neo-nazi güçler, Alman tekellerinin beklentilerini karşılamak için sonsuz hizmetlerde bulunuyorlar.

Neo-nazi güçlerin giderek artan pervasızlık ve saldırganlığına dikkat çeken *Financial Times*, solcu sanatçılara yönelik fiziksel saldırılara ve ölüm tehditlerine kadar varan saldırganlıklarına dikkat

çekerek, AfD “Almanların geçmişlerini görme şeklini değiştirmek istiyor” vurgusunu yapıyor ve şunları ekliyor: “Onun ideologları, uzun süredir, Almanya’nın, Üçüncü İmparatorluk’a ve Hitler rejiminin suçlarına ve katliamlarına aşırı odaklandığını savunuyorlar. Onun önderlerinden biri olan Björn Höcke, geçtiğimiz yıl, bu anma kültüründe ‘180 derecelik bir dönüş’ çağrısı yaptı ve Berlin’in merkezinde Avrupa’da öldürülen Musevilerin anısına yapılan anıta saldırdı. O, ‘Almanlar, başkentlerinin göbeğine bir utanç anıtı diken dünyadaki tek halk’ dedi.”

Alman tekelleri, militarist amaçlarına ulaşmak için kanlı tarihlerine yeni bir bakış açısının şekillendirilmesine hizmet eden her aracı ne pahasına olursa olsun kullanmakta bir mahzur görmüyorlar. NSU cinayetleri ve bu cinayetlerin arkasındaki devlet ilişkilerinin açığa çıkartılmasının önünü kesmekten AfD’nin desteklenmesine kadar uzanan kirli ilişkilerin hepsi bu amaca hizmet ediyor. Alman tekelleri için artık ertelenemez olan bu amaca ulaşmada “başlıca soru şudur: Avrupa’nın merkezi gücü, hangi koşullarda ve ne pahasına yeniden bir nükleer güç haline gelebilir?”

Arkadan gelerek birinci ve ikinci emperyalist savaşların başlatılmasının başlıca sorumlusu olan Alman emperyalist tekellerinin ekonomik güçlerini nükleer bir güçle birleştirmeleri dünya halkları ve barışı için büyüyen tehlikeyi çok daha ciddi bir boyuta taşıyacaktır.

Büyüyen bu tehlike savaşa ve faşizme karşı mücadelenin anti-kapitalist bir perspektifle birleştirilerek büyütülmesi için çok daha yakıcı hale getirmiştir.

İran'da kepenk kapatma ve grev

İran'da işçi ve emekçiler hakları için eylemler gerçekleştiriyor.

İran'ın başkenti Tahran'da ayakkabı pazarındaki esnaf yüksek fiyatlar ve temel mallara erişememek nedeniyle 11 Ağustos'ta kepenk kapatma eylemine başladı.

Vahid, Azama ve Kemali alışveriş merkezlerindeki esnafın eyleme katıldığı belirtilirken atılan sloganlarda rejim hedef alınıyor.

Sepahsalar, Manuchehr Khani ve Moussavi pazarlarındaki esnafın da eyleme destek verdiği belirtildi.

Öte yandan kolluk güçlerinin protestolara son vererek dükkanları açmaları için esnafı tehdit ettiği ancak buna rağmen eyleme katılan esnaf sayısının gide-

rek arttığı belirtiliyor.

DEMİRYOLU İŞÇİLERİNDEN GREV

İran'da demiryolu işçileri, ödenmeyen iki aylık ücretlerini almak için 20 Temmuz'da başlattıkları grevlerini sürdürüyor. İşçilerin grevi Arak, Azerbaycan, İsfahan, Horasan, Loristan ve Zencan kentlerinde devam ediyor.

Grevci işçilerin yaptığı yazılı açıklamada, İran'ın demiryollarında çalışan işçilerin gecikmeli olarak ücret aldıkları belirtildi. İşçiler, daimi iş kontratları yapılması, işten çıkarmalara son verilmesi, sağlık güvenceleri verilmesi, sendika kurma hakkı ve grev hakkı tanınması taleplerini tekrarladılar.

İran Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani

birçok kez ücretlerin ödeneceği sözünü vermesine karşın bu sözler yaşam bulmadı.

İran'da sadece demiryolu işçileri değil, aynı zamanda şeker kamışı fabrikası Haf Tapeh'in yüzlerce işçisi de, ikinci kez gecikmiş ücretleri için eylemdeydi.

Ekonomik krizin giderek derinleştiği, siyasi baskıların arttığı, kuraklık, su ve elektrik sorununun büyüdüğü İran'da Aralık ayından bu yana neredeyse her gün eylem yapılıyor,

İran'da ekonomik krize rağmen askeri harcamaların sürekli artması ayrıca dikkat çekiyor. Bu yüzden eylemlerde sık sık, "Düşmanımız burada, Amerika olduğu yalanını söylüyorlar" şeklinde slogan atılıyor.

Romanya'da kitleler yolsuzluğa karşı sokakta

Romanya'da başkent Bükreş başta olmak üzere pek çok kentte kitleler sokaklara döküldü. 10 Ağustos'tan itibaren yapılan eylemlerde hükümet protesto edilirken, polis saldırıları sonucunda 12 Ağustos'a kadar en az 450 kişi yaralandı, 30 kişi gözaltına alındı.

PSD hükümetinin yolsuzluğa "yasal kılıf" uydurmaya dönük düzenlemelerinin geçen yıl yoğun protestolara sahne olduğu ülkede, bir kez daha kitleler sokaklara çıktı.

Bükreş, Kalosvar, Sibin, Braşov ve Temesvar kentlerinde kitlesel eylemler yapılırken, sözde "sosyal-demokrat" PSD hükümeti protestoların hedefindeydi. "Hırsızlar partisi" sloganlarıyla hükümetin protesto edildiği eylemlerde polis şiddeti de ayyuka çıktı. Polisin saldırılarında en az 450 kişinin yaralandığı, 30 kişinin de gözaltına alındığı duyuruldu. Polisin saldırılarına yer yer karşılık verilen eylemlerde çatışmalar yaşandığı kaydedildi.

Havayolu şirketi Ryanair'de grev

İrlanda merkezli Ryanair'de pilotlar Almanya, İsveç, İrlanda, Belçika ve Hollanda'yı kapsayan 1 günlük greve gitti. Ryanair bünyesinde gerçekleşen en büyük eylem olarak ifade edilen grev nedeniyle 400 uçuş iptal edildi.

Ryanair patronları pilotların başka şirketlerde çalışan pilotlardan daha fazla ücret aldığını öne sürerek grevi "üzücü ve haksız" bulduklarını söyledi.

Düşük maliyetli uçuş hizmeti sunan Ryanair şirketi, uçuşların en yoğun olduğu Noel tatili dönemindeki grevi, kurulduğu 1984 yılından bu yana ilk kez sendikaları tanıyarak engellemiştir. Sendikaları tanıyan patronlar toplu iş sözleşmesi müzakerelerine ilişkin bir adım atmadı. Bunun üzerine Temmuz ayında Belçika, Portekiz ve İspanya'daki şirket çalışanlarının gittiği 48 saatlik grev nedeniyle 300 uçuş iptal edilmişti.

Sendikalar, Ryanair çalışanlarının çalışma koşullarının İrlanda hukukuna göre değil, yaşadıkları ülkenin yasa ve koşullarına bağlı olmasını talep ediyor.

Paris'te Yves Rocher eylemi 11. haftasındaydı

Grev ve Direnişlerle Dayanışma Komitesi, Flormar işçilerinin sesini Paris'e taşımaya 10 Ağustos günü de devam etti. Yves Rocher'ye boykot çalışması yürüten komite Gobelins'teki enstitü şubesindeydi. Daha çok randevulu müşterilerin geldiği bu Yves Rocher mağazasında bile müşterilerden eyleme ilgilenen ve diyalog kuranlar oldu. 11. eylemde, Flormar direnişine yönelik artan baskı ve son gelişmelere vurgu yapıldı.

Saat 18.30'da Flormar direnişinden fotoğrafların yer aldığı dövizleri açan eylemciler sloganlarıyla eylemi başlattı. "Makyajın ardında sömürü/baskı var!", "Yves Rocher işçileriyle dayanışmaya!", "Mücadele güzelleştirir!" sloganları Fransızca atılırken "Flormar işçileri yalnız değildir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları Türkçe atıldı.

İlk kez eylem yapılan Yves Rocher şubesinde, diğer şubelerde olduğu gibi

şube müdürü eylem başladıktan sonra polisi çağırdı, mağaza girişini de kapattı. Eylemcilerin fotoğrafları çekilirken sivil polisler ise mağaza içinde bekledi. Eylemin ortasına doğru resmi polisler de gelip alanda bekledi.

Fransız gençlik örgütlerinden de katılanların olduğu eylem boyunca birçok emekçi ile sohbet edildi. Sohbetlerde genel kitlenin ilgisi olumlu oldu.

Korku hücresi

Amca çocukları olan Maksut ve Mikail kardeş gibiydiler. Maksut Mikail'in koruyucu abisi olmuştu hep. Çocukken Mikail dayak yerken hep Maksut yetişir kurtarır, üstelik Mikail'i döven veya dövenleri hırpalardı. Liseye kadar böyle devam etti. Mikail korkak ve pısrık, Maksut'sa cesur ve babayığitti.

Lisede Mikail devrimci oldu. Lise 1'de teorik olarak devrimciydi. Lise 2'ye geldiğinde devrimci kimliği somut, pratik bir nitelik kazandı. Maksut belki yaşam içinde Mikail'den uzaklaşmamıştı ama kafa olarak uzaklaşmıştı. Ya da Mikail Maksut'tan uzaklaşmıştı. Maksut lise, sonra üniversiteyi bitirip iş gücü sahibi olmaya kilitliken, Mikail, ezberci ve paralı eğitime karşı mücadele ediyordu. Tabii mücadelesi henüz okulda afiş asmaktan ve okul dışında da toplantılardan ibaretti. Yine de bu kadarı bile okul idaresinin hışmını üzerine çekmesine yetmişti.

Müdürün odasına çağrılıp müdürün "uyarıyla" karşılaştı ilkin. Ama Mikail yapacaklarına aynı şekilde devam etti.

Bir gün Maksut okul çıkışı Mikail'i iki üç kişinin ortalarına alıp itip kaktıklarını gördü. Kurtarıcı abi olarak koştu yanlarına. Ancak bu kez kurtaramadı. Biri Maksut'un kolunu kıvrıp birkaç saniyede ters kelepçe taktı. Maksut arkadan ellerine kelepçe takılınca onların polis olduğunu anladı. O an Maksut'un dilindeki "lan"lar, "abi"ye evrildi. "Abi ne oluyor. Niye Mikail'i itip kakıyorsunuz?"

Bu arada Mikail'e de ters kelepçe yapıp arabaya bindirmişlerdi. Maksut'u arabaya iten polis konuştu:

"Yürü, karakolda sana uzun uzun anlatırız!" Bu çıkışa, polis korosunun detone bir kahkahası eşlik etti.

Nezarete atıldıklarında hiç belli etmemeye çalışsa da Maksut Mikail'in korktuğunu sezdi ve rahatladı. Hep bildiği Mikail'di çünkü ve fakat polislerin yanında koruyucu abisi olmasa bile ezilmiyordu. Maksut da ezilip küçülmüyordu ama ruh halini olanca çıplaklığıyla ortaya serdiği için polisler eğlence malzemesi oluyordu.

Polisler Maksut'u akşam bıraktılar. Mikail ise ertesi gün adliyeden salıverildi. Maksut Mikail'in bırakılmasına çok sevindi fakat söylemek istediklerini söylemeden de durmadı:

"Oğlum delilik yapma. Kimse için

değmez."

"Kimse için bir şey yapmıyorum Maksut. Kendi insanlığım için, insanlığımı kaybetmemek için bir şeyler yapıyorum."

"Ne yani, ben insanlığımı mı kaybediyorum?"

"Elbette bunu bilerek yapmıyorsun. Ama yanındakinin acısını hissetmez olduğun gün insanlığını da kaybetmiş olursun."

"Korkuyorum... Sen de korkuyorsun."

"Evet hem de çok korkuyorum. Dayak yemekten, hapse girmekten, işsiz kalmaktan korkuyorum. Ama en çok bu korkularıyla kendi hücreme hapsolmaktan korkuyorum."

Sonrasında Maksut korkularının da iteklemesi sonucu Mikail'le arasına ince bir duvar ördü. İki de üniversiteye giderken Mikail hapse girdi. Avukatlar bile Mikail'in tahliye olmasını beklerken, Mikail ağırlaştırılmış müebbet aldı. Maksut'un ördüğü duvar daha da kalınlaştı. Ama yine de arada bir Mikail'in görüşüne gidiyordu. Okul bitip işe başlayana dek gitti görüşe. Ama işyerinde ona göre kıdemli biri, "Maksut, amcanın oğlu hapiste ve sen görüşüne gidiyorsun. Büronun amiri de bunu biliyor ve hiç sıcak bakmıyor" dedikten sonra Maksut görüşe gitmeyi bıraktı. Sonra sonra mektup yazmaya da son verdi.

10 yıldır Mikail'i unutmamıştı Maksut ama kuzeninin adını dahi anmaz olmuştu. Bu arada evlenmiş, bir de kızı doğmuştu. Kızı artık yaşamının tek amacı

gibiydi. Hatta yaşamında bir tek kızı kalmıştı, ona kendini insan olarak hissetti. Arkadaşı çoktu ama tek bir dostu yoktu. Çünkü dost olmak ona taşıyamayacağı yükümlülükler getirecekti.

Arkadaşı hastayken "geçmiş olsun" der ve yapması gerekeni yapmış olurdu. Ama dost hastayken onun acısını paylaşmak gerekirdi. Maksut bir anda herkesden kopmamış, süreçle koptuğunun bile farkında olmayacak kadar kopmuştu. Arkadaşları da aynı durumdaydı. Hepsi kalabalık içinde kendi hücrelerinde yalnızdı.

Maksut işten geldiğinde, apartmana girer girmez burnuna kesif bir koku geldi. Eve girdiğinde kızını ve eşini burnunu tutar hale buldu.

"Baba yandaki daireden gelen koku bugün iyice arttı" dedi kızı. "Günlerdir size söylüyorum ama annem de sen de kokuyu fark etmediniz. Ancak bugün fark edebildiniz. Ben dün de zili çaldım ama kapıyı açan olmadı." Anne hemen söze girdi:

"Maksut, polisi arasana, kötü bir şey olmasın?"

"Yöneticiye söyleyelim o arasın polisi. Onunla uğraşmayalım sonra" diye yanıtladı eşini Maksut.

Apartment yöneticisine söylediler. Yönetici polisi aradı. Maksutlar evden çıkmadan polisin yan kapının zilini çaldığını, bir süre sonra da kapıyı kendi yöntemleriyle açtıklarını duydular. Yarım saat sonra da kendi kapılarının zilinini çalındığını duydular. Maksut kapıyı açtı, karşısında polisi gördü.

"İyi akşamlar. Yan komşunuz ölmüş ya da öldürülmüş. Otopside belli olacak bu. Sizin de ifadenizi almak gerekebilir. Telefon numaranızı verin." Maksut telefon numarasını verdi. Polis alacağını aldıktan sonra gitti. Maksut kederli ve tedirgindi: "Al başına belayı. Yanda oturan öldü, yine de başımıza bela kaldı. Kim oturuyordu hiç görmedim."

Eşi de görmemiş. Bir tek kızı görmüştü: "Hacer abla mı ölmüş!" diye iç geçirdi.

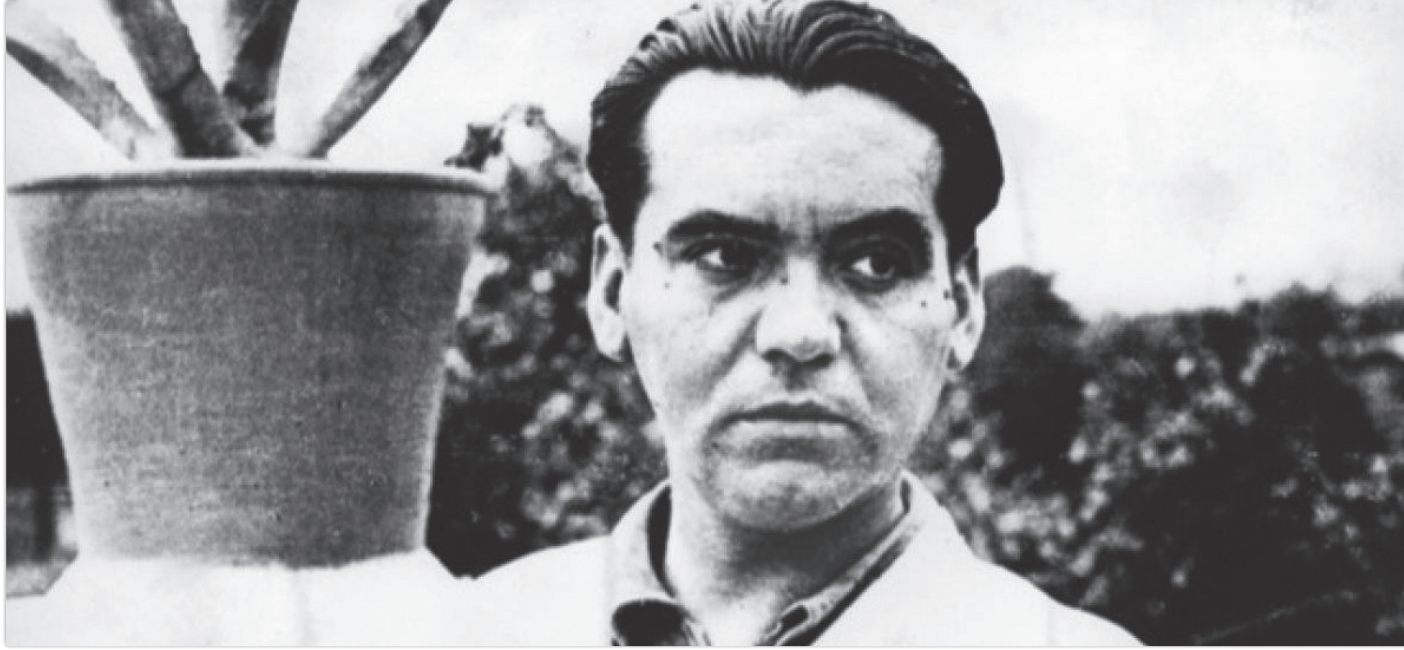
Mikail yeni sürgün olduğu hapishanedeki tek kişilik hücrelerine birkaç saat önce konulmuştu. Aynı havalandırmayı paylaşacağı Habip'in havalandırma satıyordu. Yeni tanışıyorlardı ama havalandırmaya açılan, şimdi kapalı kapının parmaklığı arasından kırk yıllık dostlar gibi kucaklaştılar. Hasan da sesiyle kucaklaştı. Hasan'ın demlediği çaydan bir bardak getirdi Habip, yanında da kek...

Habip 15, Hasan'sa 12 yıldır hapisteydi. İki de 11 yıldır hapiste olan Mikail'e "çömez" diye takıldılar. Güllüştüler...

Habip'in havalandırma saati bitince o da hücrelerine geçmek durumunda kaldı. Yarım saat kadar sohbetleri sürdü. Dinlenmeye çekildiler.

Mikail hücrelerine yerleşmeye çalışırken bir hışırtı sesi duydu. Gayri ihtiyari "Çok yaşa!" dedi. Kimin hışırtı olduğunu bilmeseler bile detone olmasına fazlasıyla detone ama sıcak "Çok yaşa!" korusu yankılandı hapiste.

Faşizmin demir yumruğu altında şiirler okuyan Federico Garcia Lorca

Roma İmparatorluğu'ndan Endülüs medeniyetine, Kordoba, Toledo, Aragon krallıklarıyla birlikte Katolik Hristiyanlığının egemenliğine çeşitli medeniyet, inanç ve kültüre ev sahipliği yapan İber Yarımadası'nın ülkesi İspanya'nın 1898 yılına ve Kastilya İspanyolcasında "Nar" anlamına gelen Granada şehrine gidiyoruz, Federico Garcia Lorca'nın doğduğu topraklara...

"Demir makineler ve buhar yüzyılı" olan 19. yüzyılda gözlerini hayata açan Federico Garcia Lorca'nın ilk gençlik dönemi, dünyada emperyalist paylaşım savaşlarının, aynı zamanda devrimci kalkışmaların yaşandığı, ayırt edici tarihsel bir örnek olarak Rusya'nın bu sürece sosyalist devrimle yanıt verdiği yıllara denk gelir. Lorca'nın doğduğu topraklar olan İspanya, büyük imparatorluklar sonrasında, 18. yüzyılda sanayileşme ve burjuva devrimler çağına gerisinde kalmış, 20. yüzyılda Avrupa'nın en geri ülkelerinden biri durumundadır.

İspanyol şair ve müzisyen Lorca, 1914 yılında Granada Üniversitesi'nde hukuk öğrencisidir. 1919 yılı, felsefeye ve edebiyata ilgi duyan Lorca'nın yaşamında önemli bir eşik olur. O yıl Madrid'de bir öğrenci yurduna yerleşen Federico Garcia Lorca, farklı sanat dallarında tanınan, ilerici, evrensel değerleri temsil eden pek çok kişiyle burada tanışır. Çeşitli medeniyet ve inançların harmanlandığı toprakların çocuğu olarak doğan Federico, deneysel şiirler yazar. Kukla oyunları,

tiyatro eserleri, şiirsel trajediler ortaya çıkarır. Geleneksel İspanyol baladlarını dönemin yeni imgeleriyle birleştirir. Geçmişin kültürünü yansıtır, yaşadığı dönemin sorunlarını işler. Oyunları ve şiirleriyle ilerici değerlerin savunucu ve sözcüsü olur.

Askeri darbelerin ülkesi haline gelen İspanya'dan 1929 yılında ayrılıp gittiği Amerika'da da gördüğü gerçekleri resmetmeye devam eder. Dünyayı saran ekonomik krizin gölgesinde Amerika'da işsizleri, siyahilerin dramını, vahşeti, olağanlaşan sokak cinayetlerini, ilerlemiş ve çürümeye başlamış kapitalizmin gerçeklerini anlatır.

*"Artık ne ekmeği bölüştüren var ne şarabı çünkü,
ne ölümün ağzında ot yetiştiren,
Çirkefin New York'u
demir telin, ölümün New York'u."*

Lorca'nın geri döndüğü İspanya'da sınıfsal çelişkiler keskinleşmeye başlamıştır. İşçi ve köylüler yaşadıkları açlık, sefaletle karşı çıkmaktadır. Köylüler topraklara el koymakta, işçiler greve çıkmaktadır. Maden işçileri ayaklanmaktadır. Çok geçmez, cumhuriyet ilan edilir. Bu dönemde Lorca gezgin tiyatro kumpanyası çalışmaları yapar. Tiyatro topluluğuyla kırsal bölgelere gider, insanlara ulaşır. Bu dönemde toplumun gelenek ve göreneklerini, ahlak, töre vb. konularını işler.

İspanya'ya, "Baştan sona sefalet ve haksızlıklarla dolu bir dünyada her sa-

bah uyanır uyanmaz yapılacak iş çığlık atmak olmalı:

Karşı çıkıyorum!

Karşı çıkıyorum!

Karşı çıkıyorum" diye seslenir.

Uzun yıllar boyunca İspanya'da egemenler adına siyasal istikrarsızlık hakimdir, işçi ve köylülerin ayaklanmaları, kamulaştırma, grev ve direnişler yaygınlaşmaktadır. Fakat ülkenin nesnel koşulları, devrimci bir önderlikten yoksunluk, Avrupa kıtasında faşizmin yükselen sesi İspanya'da 1936 yılında faşist Franco'nun iktidara el koymasını doğurur.

Federico Garcia Lorca, faşizmin demir yumruğu altında 19 Ağustos 1936'da General Franco'ya bağlı faşist yönetim tarafından kurşuna dizilerek katledilir. Cesedi hâlâ bulunamamıştır. Halkın acılarını ve yaşadıklarını anlatan Lorca, dönemin faşist cellatlarına karşı isyan çığlığını atabilmiş bir değerdir.

Lorca'nın, İspanyol temsilcileri şahsında Avrupa faşizmini resmettiği şiiri, değişmemiş bir gerçeği taşır bugünlere:

*Karadır atları, kapkara
Nalları da kapkara demir.
Pelerinlerinde parıldar
Mürekkep ve mum lekeleri
Ağlamak nerede onlar nerede
hepsinin de kurşundan beyni
Yoldan ağır çıkageldiler
gönülleri cilalı deri.
O çılğınlar, o geceler
boğarlar geçtikleri yeri
Zamk karası bir sessizliğe.*

Can Yücel mezarı başında anıldı

Şair Can Yücel, ölümünün 19. yılında Muğla Datça'daki mezarı başında anıldı.

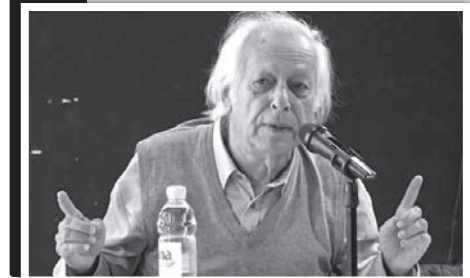
Uluslararası Knidos Kültür ve Sanat Akademisi'nin (UKKSA) düzenlediği

8. Knidos'un Sır'ı Sanat Festivali çerçevesinde düzenlenen anmaya çok sayıda şair ve yazar katıldı.

12 Ağustos günü gerçekleştirilen anmada konuşan CHP'li Datça Belediye Başkanı Gürsel Uçar, Can Yücel'in şair olduğu kadar iyi bir çevirmen ve komple bir sanatçı olduğunu söyledi. Uçar, toplumsal duyarlılığı çok yüksek olan Can Yücel'in, insanlığı ve doğayı seven büyük bir şair olduğunu ifade etti.

Ressam İbrahim Çiftçioğlu ise "Can Yücel'in ideolojisini, sanatını savunanlar ve benimseyenler ve onun sürdürücüleri ilelebet var oldukça Can Yücel de var olacaktır" dedi.

Konuşmaların ardından anma sonlandırıldı.

Marksist iktisatçı Samir Amin yaşamını yitirdi

Mısırlı Marksist iktisatçı Prof. Dr. Samir Amin, 12 Ağustos akşamı Fransa'nın başkenti Paris'te hayatını kaybetti.

1931 doğumlu olan Samir Amin'in Türkçe'ye de çevrilmiş otuzdan fazla kitabı bulunuyor.

Avrupa Merkezilik, Dünya Ölçeğinde Birlik (1970), Liberal Virüs (2003), İleriye Dönük Bir Yaşam (2006) ve Küreselleşme Çağında Kapitalizm kitapları en çok ilgi gören eserleri oldu.

2008 krizi üzerinden yaptığı bir sunumda Samir Amin şunları söylemişti: "Krizden çıkış yolu yok; tek çıkış yolu, kapitalizmin kendisinden çıkmak. Başka bir olası çözüm yok. Kapitalizm ölmek üzere olan bir sistem olarak görülmelidir. Hayatta kalmak için yıkıma ve savaşlara yönelmektedir. Bir alternatifimiz var, o da sosyalizm."

Kriz, kapitalizmin ve tek adam rejiminin krizidir...

Faturayı patronlar ve saraylarda sefahat sürenler ödesin!

Şaibeli 24 Haziran seçimleri öncesinde verilen vaatlerin sahteliğini görmek için birkaç haftanın geçmesi yeterli oldu. Ülke, bir kez daha kapitalizmin yarattığı yıkıcı bir krizle sarsılıyor.

Şubat 2001 krizinin yıkıntıları üzerinde kurulan AKP iktidarı, sömürü ve talan düzeninin çarkını 16 yıl çevirdikten sonra, ülkeyi yeni bir kriz cehenneminin ortasına yuvarlayıp bıraktı.

Washington'daki emperyalist efendilerle büyük patronlar tarafından işbaşına getirilen bu iktidar, her icraatıyla onlara hizmet etti. Bu uğursuz hizmetlerinin karşılığında başta reisleri olmak üzere AKP şefleri de yağmadan paylarını aldılar. Hal böyleyken güya Amerika'ya "efelenmek" kaba riyakarlıktan başka bir şey değildir. Zaten aralarındaki sorunları aşınca, yine kaldıkları yerden sömürü ve yağmaya birlikte devam edecekler.

Sömürü ve yağma düzeni, din istismarcılarını ödüllendirdi. Onlar bu sayede artık kapitalist sınıfın ön sıralarında yer alıyorlar. İşçiler emekçiler yoksullaşırken, gençler işsiz kalırken, tarımsal üretim çökertilirken onlar saraylarında sefahat sürüyorlar.

Sömürü ve baskıya karşı mücadeleyi bastırmak, emekçileri sefalete mahkum etmek, hak arama mücadelelerini engellemek ve elbette saray saltanatını kalıcı hale getirmek için tek adama dayalı faşist rejimi işbaşına getirdiler. Patlak veren kriz, bu rejimin de krizidir.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER,

Kapitalizm krizlere bağımlı bir sistemdir. Belli aralıklarla patlak veren krizlerle arızalarını tamir eden bu sistem, kabarık faturaları ise işçi sınıfıyla emekçilerin sırtına yıkar. Bundan dolayı milyonlarca işçi ve emekçi için krizin anlamı daha çok işsizliğe, daha çok yoksulluğa, daha çok sefalete, daha çok zorbalığa maruz bırakılmaktır.

Her krizde milyonlar yoksullaşır, sefilliğe mahkum edilir. Asalak kapitalistler ise, krizi fırsata çevirerek daha da zenginleşir. Nitekim 2001 krizini takip eden on yıl için Türkiye'de kapitalistlerin serveti iki-üç katına çıkmıştı. Yani kapitalist sistem, bir tarafta çoğunluğu yoksullaştırırken azınlığı da zenginleştirir. Krizler, bu zıtlığın en belirgin olduğu dönemlerdir. Üretim araçlarının özel mülkiyetine, insanın insanı sömürmesine dayanan bu sistem gayrimeşrudur!

Bu sistem ve onun bekçiliğini yapan dikta rejim sömürü ve yağma ile yetinmiyor. Daha çok zenginleşmek, daha çok sefahat, daha çok kibir ve şatafat için ülkenin kentlerini, kıyılarını, akarsularını, ormanlarını talan ediyor. İklimi bozuyor, olağan doğa olaylarının

birer felakete dönüşmesine sebep oluyor.

Kriz işte bu sistemin ve ona bekçilik eden dikta rejiminin krizidir!

İşçiler, emekçiler, gençler, kadınlar böylesine vahşi bir sistemin, böylesine zorba bir rejimin bekası için ağır bedeller ödemekle yükümlü kılınmak isteniyor. Dayatılan bu onur kırıcı sefaletin içine yuvarlanmak için tek yol var; asalak kapitalistlere de saray saltanatına da karşı omuz omuza direnmek!

KARDEŞLER,

* Her onurlu işçinin, emekçinin, kadının, gencin kısacası tüm ezilenlerin görevi her alanda örgütlenmek, mücadele etmek, krizin faturasını kapitalistlere ve dikta rejimine ödetmektir.

Mücadele hem kazanımları korumak hem geleceği savunmak hem de insani ve ahlaki yozlaşmanın önüne geçebilmek için tek seçenektir.

* Kapitalizm varsa krizler de yıkımlar da sefalet de var demektir.

Tüm bu kepezeliklere son vermek için kapitalizmin kendisini yıkmak ve emperyalizme bağımlılık zincirlerini kırmak

gerekıyor. O halde krizin faturasını ödemeyi reddetme mücadelesi, döne döne kriz üreten kapitalizmi yıkma mücadelesiyle birleştirilmelidir.

* İşçi sınıfıyla emekçilerin kapitalizmden ve onun yıkıcı krizlerinden gerçekten kurtulabilmeleri ancak üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kaldırmak, insanın insan tarafından sömürülmesine son vermek, ortak üretip eşitçe bölüşmek ve kardeşçe yaşamak, yani sosyalizmi kurmakla mümkün olacaktır.

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

İşten atmalar yasaklansın!

İş saatleri düşürülsün!

Krizin kayıplarını önlemek için ücret ve maaşlar arttırılsın!

Dolaylı vergiler kaldırılınsın!

Borsa, rant, faiz gelirleri vergilendirilsin!

